บทเรียนพระคัมภีร์สำหรับเด็ก

พระเยซูทรงรักษาโรคและช่วยเหลือ

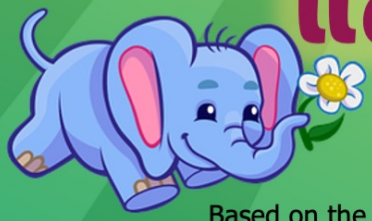

7 บทเรียน

Based on the Abeka Flash-A-Card Bible Stories - Life of Christ – Series 3

พระเยซูทรงรักษาโรคและให้ความช่วยเหลือ

คำแนะนำสำหรับครู

ก่อนนำเสนอบทเรียนให้กับนักเรียน ให้อ่านบทเรียน 3-4 เที่ยวจนกระทั่งคุณจับประเด็นสำหคัญได้ดีพอที่จะจำเรื่องได้ แล้วฝึกเล่าเรื่องออกเสียงดังหลาย ๆ ครั้ง ถือรูปภาพตามลำดับเหตุการณ์ขณะเล่าเรื่องด้วยความรู้สึกที่มีชีวิตชีวาให้เหมาะสมตามกลุ่มอายุของเด็ก

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำ

ยอห์น 4:1-42

บทที่ 1

รูปที่ CB 6-1 พระเยซูต้องเดินทางผ่านสะมาเรีย พระเยซูและสาวกของพระองค์อยู่ในแคว้นยูเดีย ดินแดนตอนใต้ของแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์บอกสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาต้องเดินทางไปแคว้นกาลิลีดินแดนทางตอนเหนือ "เราจำเป็นต้องเดินทางผ่านสะมาเรีย" พระองค์ตรัส พระเยซูรู้ว่าในแคว้นสะมาเรียมีประชาชนบางคนที่มีจิตวิญญาณที่หิวกระหายน้ำธำรงชีวิต และพระองค์ต้องสนองความต้องการของพวกเขา

บริเวณที่อยู่ระหว่างดินแดนทางเหนือและทางใต้เรียกว่าสะมาเรีย ซึ่งเป็นทางที่สั้นที่สุดและเป็นเส้นทางที่เหมาะสมที่สุดที่จะใช้เดินทางจากยูเดียไปกาลิลี แต่ประชาชนชาวยิวจะไม่เดินทางผ่านสะมาเรียเพราะพวกเขาดูหมิ่นประชาชนชาวสะมาเรียมาก ชาวสะมาเรียถูกเกลียดชังเพราะพวกเขาไม่ใช่ชาวยิวที่มีสายเลือดโดยตรง แต่เป็นพวกเลือดผสมระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติ และเพราะสาเหตุที่ชาวสะมาเรียสร้างสถานนมัสการในสะมาเรียแทนที่จะไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการพระเจ้า

CB 6-1

รูปที่ CC 1-1 พระเยซูทรงส่งพวกสาวกเข้าไปในเมือง

ขณะที่พระเยซูและสาวกของพระองค์ไปถึงหมู่บ้านสิคาร์ในแคว้นสะมาเรียนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงวัน พวกเขามาถึงบ่อน้ำของยาโคบ ที่เรียกว่าบ่อน้ำของยาโคบเพราะก่อนหน้านี้ประมาณกว่าสองพันมาแล้วปี บรรพบุรุษยาโคบได้ขุดบ่อนี้ พระเยซูได้ส่งสาวกของพระองค์เข้าไปในหมู่บ้านสิคาร์เพื่อซื้ออาหารในขณะที่พระองค์นั่งอยู่ข้างบ่อน้ำของยาโคบ พระเยซูรู้ว่าทำไมพระองค์จึงจำเป็นจะต้องเดินทางมาผ่านสะมาเรีย และพระองค์รู้ว่า ในเมืองเล็ก ๆ ที่ชื่อสิคาร์มีประชาชนที่หิวกระหายหาความจริงของพระเจ้า ดังนั้น พระองค์จึงรอคอยอยู่ที่บ่อน้ำนั้น

CC 1-1

รูปที่ CC 1-2 พระเยซูทรงพูดคุยกับหญิงคนหนึ่งที่บ่อน้ำ

ไม่นานนัก หญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งพร้อมกับเหยือกน้ำทูนไว้บนหัวของเธอได้เดินมาตามถนนเพื่อมาตักน้ำจากบ่อ ในสมัยนั้นไม่มีน้ำก๊อกในบ้าน และพวกผู้หญิงมีงานตักน้ำจากบ่อและหิ้วน้ำนั้นกลับบ้าน โดยปกติทั่วไปแล้ว พวกผู้หญิงของหมู่บ้านจะมาเป็นกลุ่มเพื่อตักน้ำในตอนบ่ายแก่ ๆหรือตอนเย็น พวกเขาหัวเราะ พูดคุยกัน และมีช่วงเวลาที่มีความสุขด้วยกันขณะที่พวกเธอตักน้ำ เวลาตักน้ำเป็นเวลาพบปะสังสรรค์ของพวกเธอ แต่ผู้หญิงคนนี้มาคนเดียวตอนเที่ยง เพราะเธอมีชื่อเสียงไม่ค่อยจะดีนักในเมืองสิคาร์ ผู้หญิงคนอื่น ๆ ซุบซิบนินทาเกี่ยวกับเธอและหลีกเลี่ยงที่จะพบเธอ ดังนั้นเธอจึงมาที่บ่อน้ำตามลำพังเมื่อเธอแน่ใจว่า ไม่มีผู้หญิงคนอื่นอยู่ที่นั่น

เพียงแค่เหลือบมองดู เธอก็สามารถบอกได้ว่า คนแปลกหน้าที่นั่งอยู่ที่นั่นข้างบ่อน้ำเป็นชาวยิว และเนื่องจากชาวยิวส่วนใหญ่ไม่สนใจชาวสะมาเรีย เธอจึงเพียงแค่ไม่ใส่ใจพระองค์เท่านั้นขณะที่เธอวางเหยือกน้ำลงเพื่อใส่น้ำ

เมื่อหญิงคนนั้นตักน้ำเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับเธอว่า "ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง" หญิงคนนั้นแปลกใจที่ชาวยิวจะขออะไรจากชาวสะมาเรีย ปกติชาวยิวจะไม่พูดคุยกับชาวสะมาเรียเลย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะไม่พูดกับหญิงชาวสะมาเรีย

เธอพูดว่า "ท่านเป็นชาวยิว ทำไมท่านขอน้ำดื่มจากหญิงชาวสะมาเรีย ท่านรู้ไหมว่าชาวยิวไม่คบหากับชาวสะมาเรีย"

พระเยซูตอบว่า "ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานที่น่าอัศจรรย์ที่พระเจ้ามีให้เจ้า และรู้ว่าเราเป็นใคร เจ้าก็จะขอน้ำธำรงชีวิตจากเรา"

แต่เธอไม่เข้าใจเรื่องนี้ เธอไม่รู้ว่าพระเยซูหมายถึงอะไร เธอพูดว่า "แต่ท่านไม่มีเชือกหรือถังที่จะตักน้ำ และบ่อนี้ก็ลึกมาก ท่านจะเอาน้ำธำรงชีวิตที่ท่านพูดถึงมาได้ยังไง และนอกจากนี้ ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบ บรรพบุรุษของเราผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ ท่านให้น้ำที่ดีกว่าน้ำจากบ่อนี้ที่ยาโคบ บุตรและฝูงสัตว์ของท่านเองก็เคยดื่มหรือ"

แล้วพระเยซูเริ่มต้นอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างน้ำธำรงชีวิตและน้ำธรรมดาซึ่งอยู่ในบ่อ พระองค์ตรัสว่า "ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีกและกลับมาตักน้ำมากขึ้น แต่ผู้ที่ดื่มน้ำธำรงชีวิตที่เราให้จะไม่กระหายอีกเลย น้ำธำรงชีวิตที่เราให้จะเกิดเป็นบ่อน้ำพุที่พลุ่งขึ้นตลอดเวลาเหมือนกับมีบ่อน้ำอยู่ภายในตัวเขาที่จะพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์"

หญิงคนนั้นพูดกับตัวเธอเองว่า "น้ำธำรงชีวิต! ชายท่านนี้บอกว่าท่านจะให้น้ำธำรงชีวิตแก่ทุกคนที่ขอจากท่าน" เธอรู้สึกสนใจมาก เธอต้องการน้ำธำรงชีวิตบ้าง เพื่อว่าเธอจะไม่ต้องกลับมาที่บ่อนี้ทุกวัน "ได้โปรดเถิดท่าน" เธอพูด "ขอน้ำธำรงชีวิตนั้นให้ดิฉันบ้าง แล้วดิฉันจะไม่กระหายอีก และไม่ต้องเดินเหน็ดเหนื่อยออกมาที่บ่อน้ำทุกวัน"

พระเยซูรู้ว่ามีหัวข้อหนึ่งที่พระองค์ต้องพูดกับหญิงคนนั้นก่อนที่พระองค์จะให้น้ำธำรงชีวิตแก่เธอ ดังนั้นพระองค์บอกเธอว่า "ไปเรียกสามีของเจ้ามาที่นี่"

คำพูดนี้ทำให้หญิงคนนั้นสะดุ้งตกใจและเธอตอบว่า "ดิ..ดิ... ดิฉันไม่มีสามีค่ะ" เธอก้มหน้าและใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยความละอาย

"เจ้าพูดถูก" พระเยซูตรัส "เจ้ามีสามีมาแล้วห้าคน และผู้ชายที่อยู่กับเจ้าเวลานี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า"

เธอยืนอยู่ที่นั่นตกใจอย่างมาก และเธออึ้งไปสักครู่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ชายแปลกหน้าท่านนี้รู้ความลับในชีวิตเธอได้ยังไง ท่านผู้นี้เป็นใครจึงสามารถบอกถึงความบาปในชีวิตเธอ เธอพูดโพล่งออกมาว่า "ท่านคงจะต้องเป็นผู้เผยพระวจนะ" (ผู้เผยพระวจนะคือคนที่พูดแทนพระเจ้า) เธอรู้ว่าชายท่านนี้ที่รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับความบาปของเธอและความชั่วร้ายทุกอย่างในจิตใจของเธอแม้ว่าท่านจะไม่เคยพบกับเธอมาก่อน ชายท่านนี้จะต้องถูกส่งมาจากพระเจ้า

หญิงคนนั้นรู้สึกเดือดร้อนใจเพราะชีวิตที่เป็นบาปของเธอเป็นเรื่องที่ไม่น่ายินดีเอามาก ๆ ดังนั้นเธอจึงหวังที่จะเปลี่ยนหัวข้อการพูดคุยไปเป็นเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องน่าละอายนี้ เธอถามคำถามที่เคยรบกวนจิตใจของเธอมานาน "ท่านเจ้าคะ ช่วยบอกดิฉันได้ไหมคะ" เธอพูด "ท่านซึ่งเป็นชาวยิว ทำไมจึงยืนยันว่า กรุงเยรูซาเล็มเป็นสถานที่แห่งเดียวสำหรับการนมัสการพระเจ้า ในขณะที่พวกเราชาวสะมาเรียอ้างว่าเป็นการถูกต้องที่จะนมัสการที่นี่ ที่ภูเขาเกริซิม ที่ซึ่งบรรพบุรุษของเรานมัสการพระเจ้า"

พระเยซูอธิบายว่า ไม่ใช่สถานที่ซึ่งคนนมัสการพระเจ้าที่ถือว่าสำคัญจริง ๆ แต่เป็นวิธีการที่เขานมัสการพระเจ้าต่างหากที่สำคัญ "เพราะว่าผู้ที่นมัสการพระเจ้าจะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง การนมัสการที่แท้จริงต้องอยู่ในความจริงจากหัวใจ" พระเยซูทรงอธิบาย "เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และพระบิดาต้องการการนมัสการแบบนี้"

ตอนนี้หญิงคนนั้นเงยหน้าขึ้นมองดูพระองค์และพูดอย่างละห้อยว่า "เอาละค่ะ อย่างน้อยที่สุดดิฉันรู้ว่า เวลาที่พระเมสสิยาห์หรือผู้ที่พวกเขาเรียกว่าพระคริสต์เสด็จมาพระองค์จะทรงอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างแก่เรา"

เธอรู้สึกงงและประหลาดใจเมื่อพระเยซูตรัสว่า "เราคือพระเมสสิยาห์" พระองค์ตรัสอย่างรวดเร็วและถึงกระนั้นก็เป็นความจริง เธอเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์จริง ๆ คำพูดนั่นได้อธิบายว่าทำไมพระองค์รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเธอ และถึงอย่างนั้นก็ยังเสนอที่จะให้น้ำธำรงชีวิตแก่เธอ

เธอมองเข้าไปในพระเนตรที่น่าอัศจรรย์ของพระองค์และพูดออกมาจากใจของเธอว่า "โอ นี่คือพระองค์ ดิฉันเชื่อว่าพระองค์คือพระเมสสิยาห์ที่พวกเราได้เฝ้ารอคอย" เวลานั้นเองที่เธอได้พบกับน้ำธำรงชีวิตที่แท้จริง

CC 1-2

รูปที่ CC 1-3 หญิงคนนั้นวิ่งเข้าไปในเมือง

โอ นี่ช่างเป็นข่าวที่น่าอัศจรรย์จริง ๆ เธอแทบจะอดใจรอไม่ไหวที่จะบอกกับเพื่อน ๆของเธอและเพื่อนบ้านว่า พระเมสสิยาห์ที่ได้ทรงสัญญาไว้ได้เสด็จมาแล้ว เธอตื่นเต้นมากจนกระทั่งขณะที่เธอวิ่งกลับเข้าไปในเมือง เธอได้ทิ้งเหยือกน้ำของเธอไว้ เธอหิวกระหายน้ำธำรงชีวิตมาหลายปีแล้ว แต่วันนี้ ขณะที่เธอมาที่บ่อน้ำของยาโคบเพื่อตักน้ำตามปกติทั่วไป เธอกลับได้พบสิ่งที่เธอปรารถนามาตลอดชีวิตของเธอ น้ำธำรงชีวิต และพระเยซูเองทรงเป็นน้ำธำรงชีวิต เธอเชื่อในพระองค์ แต่ตอนนี้เธอต้องไปและบอกคนอื่นถึงสิ่งที่เธอได้พบ นี่เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์เกินกว่าที่จะเก็บไว้กับตัวเองคนเดียว เธอต้องบอกเพื่อนของเธอ เพื่อนบ้านของเธอ และคนในเมืองของเธอทั้งหมด พวกเขาต้องมาดื่มน้ำธำรงชีวิตด้วย พระคริสต์ทรงเป็นน้ำธำรงชีวิตซึ่งเป็นผู้เดียวที่ทำให้เกิดความอิ่มใจได้ บางคนพูดว่า “เธอทิ้งเหยือกน้ำและฉวยเอาบ่อน้ำไป”

CC 1-3

รูปที่ CC 1-4 พวกสาวกกลับมาพร้อมกับอาหาร

ขณะที่หญิงคนนั้นกลับเข้าไปในเมือง พวกสาวกก็มาถึงพร้อมกับอาหาร พวกเขาแปลกใจอย่างแน่นอนที่พบว่า พระเยซูกำลังพูดคุยอยู่กับหญิงชาวสะมาเรีย แต่ไม่มีใครในพวกเขาที่กล้าถามพระองค์ว่าทำไมหรือพระองค์กำลังถกปัญหาอะไรกับเธอ พวกเขาพูดกับพระเยซูว่า "นายท่าน ถึงเวลาทานอาหารแล้วตอนนี้" แต่ถึงแม้ว่าพระเยซูจะเหน็ดเหนื่อยและมีความรู้สึกหิวฝ่ายร่างกายเหมือนกับพวกสาวก แต่พระองค์มีสิ่งที่สำคัญกว่าอาหารอยู่ในความคิดของพระองค์

"อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา" พระองค์บอกพวกเขา "อย่าบอกว่า ยังมีเวลาอีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าว นี่แน่ะ เราจะบอกแก่ท่าน จงเงยหน้าขึ้นดูนาเถิด เพราะว่าทุ่งนาเหลืองอร่ามพร้อมที่จะเก็บเกี่ยวแล้ว" ทุ่งนาที่พระเยซูกำลังพูดถึงคือประชาชนในโลก พระองค์กำลังบอกว่า ประชาชนหิวกระหายน้ำธำรงชีวิตเช่นเดียวกับหญิงคนนั้นที่มาที่บ่อน้ำ การให้น้ำธำรงชีวิตแก่พวกเขาเป็นการทำให้เกิดความอิ่มใจได้มากกว่าอาหารสำหรับร่างกาย พระองค์ทรงห่วงใยประชาชนที่ยังไม่รู้จักพระองค์ และพระองค์ต้องการให้สาวกของพระองค์ห่วงใยด้วย ชาวยิวคนอื่น ๆ อาจจะดูหมิ่นชาวสะมาเรีย แต่ไม่ใช่พระเยซู พระองค์ทรงรักพวกเขา

CC 1-4

รูปที่ CC 1-5 หญิงคนนั้นบอกประชาชนในเมืองเกี่ยวกับพระเยซู

หญิงคนนั้นวิ่งมาถึงในเมืองอย่างแทบจะไม่ได้หายใจ เธอเรียกทุกคนที่เธอพบ "มาเร็ว มาพบกับท่านผู้หนึ่งที่บอกดิฉันทุกสิ่งทุกอย่างที่ดิฉันเคยทำ พระองค์มองเข้าไปในชีวิตของดิฉันโดยตรงและบอกดิฉันเกี่ยวกับความบาปของดิฉันทั้งหมด และทรงประทานน้ำธำรงชีวิตแก่จิตวิญญาณของดิฉัน ท่านผู้นี้เป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่?" ขณะที่เธอไปตามถนนพูดกับทุกคนที่เธอพบ เธอมาพบกับผู้นำคนสำคัญของเมืองนั้น แน่นอน พวกเขารู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเธอ เพราะทุกคนในเมืองต่างก็รู้ว่าเธอเป็นผู้หญิงแบบที่ไม่ค่อยจะดีนัก ไม่มีผู้หญิงที่น่านับถือคนไหนอยากจะเกี่ยวข้องกับเธอ แต่เพราะเธอพูดเกี่ยวกับความเชื่อเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ จึงเป็นเรื่องที่แปลกมาก พวกเขาคิดว่า บางทีพวกเขาน่าจะฟังสิ่งที่เธอกำลังพูด

ขณะที่พวกเขาฟังและเฝ้ามองดูเธอพูด พวกเขาพบว่า เธอมีความจริงใจและตั้งใจจริง และมีประกายเจิดจ้าและความสุกใสในดวงตาของเธอขณะที่เธอพูดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ คำพูดของเธอทำให้ชาวเมืองนั้นตัดสินใจที่จะไปดูและเห็นด้วยตาของพวกเขาเอง

CC 1-5

รูปที่ CC 1-6 ประชาชนเมืองนั้นเชื่อในพระเยซู

ประชาชนคนอื่น ๆ มากมายในเมืองนั้นมีความอยากรู้อยากเห็นมากจนกระทั่งพวกเขาตัดสินใจที่จะไปพบกับท่านผู้นี้ ดังนั้น ประชาชนหลายคนออกไปที่บ่อน้ำของยาโคบเพื่อเห็นด้วยตัวเขาเอง และพวกเขาเชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์เนื่องมาจากสิ่งที่หญิงคนนั้นได้พูดเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาขอให้พระองค์อยู่ในเมืองของพวกเขาและสอนพวกเขาเกี่ยวกับความรักและการยกโทษของพระเจ้า เพราะนั่นเป็นเหตุผลที่พระเยซูอยู่ในเมืองสิคาร์สองวันเต็ม และมีชาวสะมาเรียที่เชื่อและเปิดใจของพวกเขาแด่พระองค์เพิ่มมากยิ่งขึ้น แล้วพวกเขาพูดกับหญิงคนนั้นที่พบพระเยซูที่บ่อน้ำเป็นคนแรกว่า "ตอนนี้พวกเราเชื่อเพราะพวกเราได้ยินพระองค์ด้วยตัวของเราเอง ไม่ใช่เพียงเพราะสิ่งที่เจ้าได้บอกกับพวกเรา พระองค์เป็นพระคริสต์และเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกจริง ๆ"

หญิงคนนี้ไม่รู้อะไรมากนักเกี่ยวกับพระเยซู แต่เธอบอกประชาชนทุกอย่างที่เธอรู้และสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อเธอและนั่นเป็นสิ่งที่พระเยซูขอให้เราทำ คือเป็นพยานเพื่อพระองค์ พยานคือผู้ที่บอกในสิ่งที่เขารู้ พระเจ้าทรงช่วยให้เด็ก ๆ ได้รับความรอดหรือเปล่า พระคัมภีร์มีความหมายต่อเรามากหรือเปล่า พระเจ้าได้ยินและตอบคำอธิษฐานของเด็ก ๆ หรือเปล่า พระองค์ทำให้จิตใจของเด็ก ๆได้รับความอิ่มใจจนกระทั่งเราไม่ต้องไปแสวงหา "น้ำของโลกนี้" ที่ไม่สามารถทำให้ความหิวกระหายฝ่ายจิตวิญญาณของเด็ก ๆ ได้รับความอิ่มใจใช่ไหม ถ้าใช่แล้วจงบอกเรื่องนั้นกับคนอื่นบอกเพื่อนและเพื่อนบ้านของเราทุกคน บอกเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน บอกคนที่ตกอยู่ในความทุกข์ บอกคนที่เปลี่ยวเหงา คนที่ต้องการเพื่อน คนที่ยังคงกำลังค้นหาบางสิ่งบางอย่างที่จะทำให้อิ่มใจ บอกพวกเขาเกี่ยวกับน้ำธำรงชีวิต

น้ำธรรมชาติที่เราต้องดื่มอยู่เรื่อย ๆ เพื่อดับความกระหายของเราเป็นภาพของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ซึ่งเราพยายามี่จะนำมาทำให้จิตใจของเราได้รับความอิ่มใจ บางคนเชื่อว่า เงินและสิ่งของต่าง ๆ ที่เงินสามารถซื้อได้จะทำให้พวกเขามีความสุขอย่างครบบริบูรณ์ เป็นที่รู้กันว่า บางคนก็ยอมเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อจะเป็นผู้ที่เก่งกว่าในด้านกีฬาหรือการศึกษาพร้อมกับได้รับเกียรติสูงในชั้นเรียนของเขา โดยคิดว่าความสำเร็จเหล่านี้จะนำความอิ่มใจมาให้กับสิ่งที่อยู่ภายใน

บางคนคิดว่าการทำหรือการมีสิ่งที่พวกเขาต้องการจะทำให้จิตใจของเราได้รับความพึงพอใจหรือความอิ่มใจสมมติว่าพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาต้องการ ไม่นานนักพวกเขาก็จะเบื่อกับสิ่งนั้นและไม่มีความสุขและกระวนกระวายอีก ต่อมาที่เราได้ยินพวกเขาพูดถึงคือ สิ่งอื่นที่พวกเขาต้องการ สิ่งเหล่านั้นทุกอย่างไม่ว่าจะดีและมีราคาแพงเพียงใดก็จะไม่ทำให้คนเราอิ่มใจหรือทำให้เขามีความสุขภายใน นั่นคือการดื่มน้ำของโลกนี้ และเราต้องกลับมาอีกครั้งแล้วครั้งเล่าและต้องการมากยิ่งขึ้นเพราะความหิวกระหายของเราไม่เคยถูกดับลงไปเลย

จิตใจที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อพระเจ้าและนิรันดร์กาลไม่สามารถได้รับความอิ่มใจด้วยสิ่งต่าง ๆตามธรรมชาติหรือสิ่งโดยทั่วไป เราต้องการน้ำธำรงชีวิต น้ำชนิดที่พระเยซูเท่านั้นสามารถให้ได้ ถ้าหากว่าเด็ก ๆ ยังไม่ได้รับน้ำธำรงชีวิตของพระเจ้าแล้วละก็ ทำไมเด็ก ๆ ไม่เชื่อวางใจพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดเป็นส่วนตัวของเด็ก ๆ เล่า

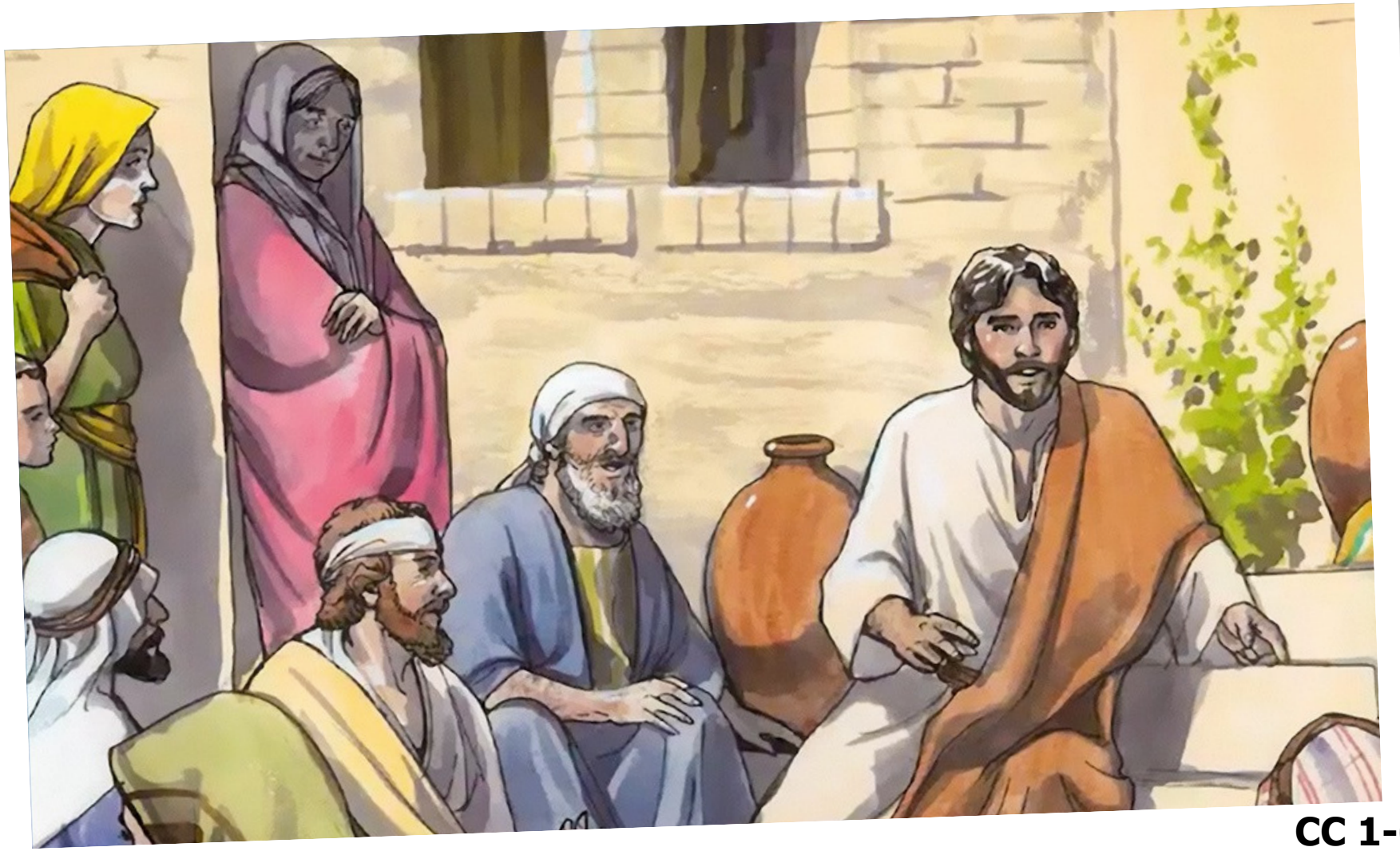

CC 1-6

ลูกชายข้าราชการ/พระเยซูในธรรมศาลา
ยอห์น 4:43-54; ลูกา 4:14-32
บทที่ 2

ตอนที่หนึ่ง: พระเยซูทรงรักษาลูกชายของข้าราชการ
คำนำ

พระเยซูเสด็จไปแคว้นกาลิลี ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของอิสราเอล ซึ่งเป็นบ้านเดิมของพระองค์ ข่าวลือและเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีการที่พระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วย ทำให้คนตาบอดมองเห็น ทำให้คนเป็นง่อยเดินได้ และแม้กระทั่งได้ยกโทษความผิดบาป ถูกแพร่กระจายไปทุกหนทุกแห่ง พวกเขาทุกคนต่างก็หวังว่า พระองค์จะทำการอัศจรรย์บางอย่างในแคว้นกาลิลี

พระองค์เดินทางผ่านแคว้นกาลิลีและมาถึงเมืองคานา ที่ซึ่งพระองค์ทรงเปลี่ยนน้ำเปล่าเป็นน้ำองุ่น พระองค์ตัดสินใจที่จะอยู่ที่นั่นสักพัก

อยู่ห่างออกไปประมาณยี่สิบสี่กิโลเมตรเป็นเมืองคาเปอรนาอูม มีข้าราชการคนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รัฐบาลอาศัยอยู่ที่นั่น ซึ่งลูกชายตัวน้อยของเขาป่วยหนักมาก เด็กชายคนนั้นป่วยหนักมากจนกระทั่งทุกคนรู้ว่าเขาจะตายในไม่ช้า เพราะเมื่อถึงจุดนี้ พวกเขารู้ว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถทำให้เขาหายดีได้ ข้าราชการคนนั้นกังวลและทุกข์โศกมาก เพราะเขาไม่สามารถช่วยลูกชายของเขา

ข้าราชการคนนั้นได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูและเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในการทำสิ่งอัศจรรย์ ดังนั้นเมื่อมีข่าวมาว่า พระเยซูประทับอยู่ในเมืองคานาแคว้นกาลิลี ข้าราชการคนนั้นก็เริ่มจะมีความหวัง บางทีพระเยซูจะใช้ฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์และทำสิ่งที่ไม่มีหมอคนไหนทำได้ นั่นคือ การนำสุขภาพที่ดีกลับมาให้ลูกชายตัวน้อยของเขาอีกครั้ง ข้าราชการคนนั้นรู้ว่าเขาจะต้องทำอะไร เขาจะไปพาพระเยซูมารักษาลูกชายของเขา

รูปที่ CC 2-1 ข้าราชการคนนั้นขอให้พระเยซูรักษาลูกชายของเขา

ประมาณบ่ายโมงขณะที่พระเยซูเพิ่งเสร็จสิ้นการสอนในหมู่บ้านคานา ข้าราชการแต่งกายดีคนหนึ่ง รีบร้อนมาก เข้ามาพร้อมกับเสื้อคลุมตัวนอกที่เต็มไปด้วยฝุ่น เพราะเขาได้เดินทางไกลถึงยี่สิบสี่กิโลเมตรจากเมืองคาเปอรนาอูมมาอย่างรวดเร็วเท่าที่เขาสามารถทำได้

"ขอประทานโทษ ได้โปรดเถิด" ข้าราชการคนนั้นพูด "ข้าพระองค์ต้องพูดกับพระองค์ทันที เพราะเป็นเรื่องฉุกเฉินที่เร่งด่วนมาก ได้โปรดเสด็จมารักษาลูกชายของข้าพระองค์" เขาร้องออกมาขณะที่คุกเข่าอยู่ต่อหน้าพระเยซู "ลูกชายของข้าพระองค์ใกล้จะตายแล้ว"

พระเยซูตรัสว่า "ถ้าไม่ทำการอัศจรรย์ก็จะไม่มีใครในพวกเจ้าที่เชื่อในเราหรือ"

ข้าราชการคนนั้นก็เป็นเหมือนกับคนอื่น ๆ ที่เชื่อในพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงเป็นผู้ที่สามารถทำการอัศจรรย์ที่จำเป็นของพวกเขาได้เท่านั้น แต่พระเยซูรู้ว่า นี่ไม่ใช่ความเชื่อที่พวกเขาต้องการ พระองค์ไม่ได้เสด็จมาในโลกนี้เพียงเพื่อทำการอัศจรรย์เพื่อคนที่ตกอยู่ในความเดือดร้อน พระองค์ต้องการให้พวกเขาเชื่อวางใจพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

ข้าราชการคนนั้นเชื่อว่า พระเยซูทรงสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้ ถ้าเพียงแต่เขาจะสามารถพาพระองค์ไปทันเวลาในที่ซึ่งลูกชายของเขาพักอยู่ ถ้าเพียงแต่พระเยซูจะรีบสักหน่อย ข้าราชการคนนั้นรู้ว่า ลูกชายของเขากำลังนอนซมอยู่บนเตียงของเขาพร้อมกับมีไข้ขึ้นสูง และไม่เวลาใดเวลาหนึ่งก็อาจจะสายเกินไปก็ได้ แต่ดูเหมือนว่าพระเยซูไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องฉุกเฉินเร่งด่วน หรือว่าต้องเร่งรีบอะไร "นายท่าน!" ข้าราชการที่เข้าตาจนคนนั้นร้องขอ "ได้โปรดรีบหน่อยเถิด อย่าเสียเวลาอีกต่อไปเลย ขอเสด็จมาเถิด ลูกชายของข้าพระองค์กำลังจะตาย!"

พระเยซูทอดพระเนตรดูข้าราชการคนนั้นด้วยความรักและความสงสาร และบอกกับเขาว่า "จงกลับไปบ้านเถิด ลูกชายของเจ้าได้รับการเยียวยารักษาหายแล้ว" ขณะนั้นความเชื่อของข้าราชการคนนั้นน้อยมาก ตอนนั้นเขาก็ไม่เชื่อว่า พระเยซูทรงสามารถรักษาลูกชายของเขาให้หายได้โดยที่พระเยซูไม่ได้เสด็จไปที่บ้านของเขาและดูอาการลูกชายของเขา เขาไม่รู้ว่า พระเยซูไม่จำเป็นต้องเดินทางไปคาเปอรนาอูมเพื่อรักษาลูกชายของเขาให้หาย

แต่บางทีอาจจะเป็นวิธีการที่พระเยซูตรัสหรืออาจจะเป็นลักษณะสายพระเนตรของพระองค์ แต่จะเป็นเพราะอะไรก็ตาม หลังจากที่พระองค์ตรัสข้าราชการคนนั้นรู้ว่า สิ่งที่พระเยซูตรัสเป็นจริง เขาเชื่อคำตรัสของพระเยซูและเลิกกังวลเกี่ยวกับลูกชายของเขา เขาเริ่มออกเดินทางกลับบ้านของเขาด้วยความร่าเริงยินดี เขารู้ว่าลูกชายของเขาหายดีแล้วโดยที่ไม่ได้เห็นลูกชายของเขา พระเยซูตรัสกับเขาว่า ลูกชายของเขาหายดีแล้ว เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงรักษาลูกชายของเขาให้หายถึงแม้ว่าลูกชายของเขาจะอยู่ห่างไกลก็ตาม

CC 2-1

รูปภาพที่ CC 2-2 คนรับใช้สองคนวิ่งออกมาพบข้าราชการคนนั้น

ขณะที่ข้าราชการคนนั้นรีบเดินทางไปตามถนนที่ตรงไปยังบ้านของเขา คนรับใช้ของเขาได้มาพบเขาร้องบอกข่าวดีว่า "ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดี ไม่ต้องกังวลแล้ว ลูกชายของท่านหายดีแล้ว"

ข้าราชการคนนั้นถามพวกเขาด้วยความร่าเริงยินดีว่า "ลูกชายของเราเริ่มรู้สึกดีขึ้นตอนไหน"

พวกเขาตอบว่า "เมื่อวานนี้ ตอนบ่าย ประมาณบ่ายหนึ่งโมงที่ไข้ของเขาหายไปทันที"

แล้วข้าราชการคนนั้นก็รู้ว่า เป็นเวลาเดียวกับที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ลูกชายของเจ้าได้รับการเยียวยารักษาให้หายแล้ว"

CC 2-2

รูปภาพที่ CC 2-3 ลูกชายของข้าราชการหายเป็นปกติดี

ข้าราชการคนนั้นรีบเดินต่ออย่างมีความสุขมาก และขณะที่เขาใกล้ถึงบ้าน ลูกชายตัวน้อยของเขาก็วิ่งออกมาทักทาย การได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้งเป็นเรื่องที่น่าชื่นชมยินดีและมีความสุขจริง ๆ เด็กผู้ชายตัวน้อยนั้นหายดีแล้ว เวลานี้ข้าราชการคนนั้นเชื่อว่า แท้จริงแล้ว พระเยซูทรงเป็นมากยิ่งกว่าผู้ที่สามารถทำการอัศจรรย์ที่น่าพิศวงได้ เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้ทรงสัญญาไว้ เป็นพระบุตรของพระเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดของโลก ข้าราชการคนนั้นได้รับความรอดในวันนั้น เขาเกิดในครอบครัวของพระเจ้า ดังนั้นความเบิกบานสดใสของเขาเป็นคำพยานของเขาว่า ครอบครัวของเขา คนรับใช้ของเขา และคนในครอบครัวของเขาทั้งหมดเชื่อในพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างเป็นส่วนตัวด้วย

CC 2-3

ตอนที่สอง: พระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

รูปภาพที่ CC 2-4 พระเยซูทรงอ่านพระวจนะในธรรมศาลา

ขณะเมื่อพระเยซูทรงอยู่ที่นี่บนโลก ทุกวันสะบาโต พระองค์จะเข้าไปในธรรมศาลาเพื่อพบปะกับประชาชนคนอื่น ๆ และฟังการอ่านพระวจนะ ธรรมศาลาไม่เหมือนกับพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นสถานที่ที่ประชาชนทำการถวายเครื่องบูชาเพราะความบาป ธรรมศาลาเป็นเหมือนกับคริสตจักรในปัจจุบันนี้มากกว่า ในทุก ๆ เมืองมักจะมีธรรมศาลาหนึ่งแห่ง ซึ่งเป็นที่ที่ประชาชนมารวมตัวกันเพื่ออธิษฐานและฟังพระวจนะของพระเจ้าที่มีการอ่านและอธิบาย

แน่นอนว่าในเวลานั้นมีเพียงพันธสัญญาเดิมเท่านั้นที่ได้รับการเขียนขึ้นมา และไม่ได้เย็บเล่มเป็นหนังสือเหมือนที่เรามีในปัจจุบันนี้ แต่พระวจนะของพระเจ้าได้รับการเขียนไว้ในหนังสือม้วน คนที่ได้รับการเรียกว่าอาลักษณ์จะคัดลอกคำของพระคัมภีร์ลงบนผืนหนังสัตว์ที่ตัดเป็นชิ้นยาวๆอย่างละเอียดเพื่อจะแน่ใจว่า พวกเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงสักคำเดียวหรือแม้เพียงตัวอักษรตัวเดียว แล้วพวกเขาก็จะม้วนผืนหนังสัตว์บนท่อนไม้เพื่อทำเป็นหนังสือม้วน อาลักษณ์ต้องการอย่างน้อยที่สุดยี่สิบสี่ม้วนเพื่อจะเขียนพันธสัญญาเดิมออกมาทั้งหมด หนังสือม้วนเหล่านี้มีค่าอย่างสูง และเก็บรักษาไว้ในสถานที่พิเศษที่มีเกียรติในธรรมศาลา พระวจนะจากพันธสัญญาเดิมได้รับการอ้างอิงในพันธสัญญาใหม่โดยพระเยซูและอัครสาวกประมาณสามร้อยครั้ง

ในวันสะบาโตวันหนึ่งขณะที่พระเยซูแวะมาที่บ้านเกิดของพระองค์ในเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่พระองค์มาอยู่ที่นั่นตั้งแต่พระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ พระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลา ผู้นำที่รับผิดชอบในธรรมศาลามักจะเชิญแขกที่มาเยือนที่มีชื่อเสียงดีเป็นผู้ที่ได้รับการแนะนำให้อ่านพระวจนะให้พวกเขาฟัง พระเยซูทรงมีชื่อเสียงดีในเวลานั้นอย่างแน่นอน และดังนั้นพวกเขาจึงส่งหนังสือม้วนให้พระองค์ และขอให้พระองค์อ่านให้ฟัง

พวกเขาส่งหนังสือม้วนพระธรรมอิสยาห์ ซึ่งพระองค์ทรงคลี่ออกมาจนกระทั่งถึง อิสยาห์ 61:1, 2 แล้วพระองค์ทรงเริ่มต้นอ่าน:

"พระวิญญาณแห่งพระเป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ

และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเป็นเจ้า...."

พระองค์หยุดอ่านที่กึ่งกลางประโยค ม้วนหนังสือม้วนนั้น และส่งให้กับเจ้าหน้าที่เอาไปเก็บ และแล้วพระองค์ไปนั่งลง สายตาทุกคู่จับอยู่ที่พระเยซูขณะที่พระองค์เดินไปยังที่ประทับของพระองค์ พระองค์จะอธิบายอย่างไรกับพระวจนะที่พระองค์เพิ่งอ่านจบไป

พระเยซูหันไปทางประชาชนและพูดอย่างสุภาพและประกอบด้วยอำนาจยิ่งใหญ่ "พระวจนะตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว"

ประชาชนต่างมองซึ่งกันและกันด้วยความตื่นเต้นมาก พวกเขาเข้าใจอย่างชัดเจนกับสิ่งที่พระเยซูกำลังพูด พระองค์พูดว่า "เราคือผู้เผยพระวจนะที่ได้ทรงสัญญาไว้ ผู้ซึ่งจะเทศนาข่าวดีและรักษาจิตใจที่แตกสลาย และปลดปล่อยนักโทษแห่งความบาป เราคือพระเมสสิยาห์ พระผู้ทรงสัญญาไว้"

แต่ว่าเรื่องนี้จะเป็นไปได้ยังไง นี่ไม่ใช่พระเยซูที่เคยเป็นเพื่อนบ้านของพวกเขามาหลายปีหรือ ทำไมหรือ ไม่ใช่เมื่อหลายปีที่ผ่านมาหรือที่พระองค์เป็นเด็กผู้ชายตัวเล็กที่เล่นอยู่ในถนนเมืองนาซาเร็ธกับลูกๆของพวกเขาเอง และพระองค์มาจากครอบครัวช่างไม้ "เขาก็เป็นเหมือนกับพวกเราคนหนึ่ง" พวกเขากำลังคิด "เป็นเพียงคนคนหนึ่ง เขาไม่สามารถเป็นพระเมสสิยาห์หรอก" พวกเขาสามารถบอกได้จากวิธีที่พระองค์พูดว่าพระองค์ไม่ใช่เป็นแค่คนคนหนึ่ง แต่พวกเขาเลือกที่จะไม่เชื่อความจริง

พระเยซูพูดอีกครั้ง "เรารู้ว่าพวกท่านจะพูดอะไร – 'ถ้าท่านเป็นพระเมสสิยาห์ จงทำการอัศจรรย์ในนาซาเร็ธเหมือนอย่างที่ท่านทำในเมืองคาเปอรนาอูม พิสูจน์ให้พวกเราเห็นซิ' แต่เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดได้รับการต้อนรับในเมืองของเขาเอง ลองคิดถึงผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ ในสมัยของเขามีแม่ม่ายหลายคนในอิสราเอล แต่พระเจ้าทรงส่งเขาไปช่วยแม่ม่ายเพียงคนเดียว ซึ่งเป็นคนต่างชาติ (ไม่ใช่ชาวยิว) และในสมัยของเอลีชา มีชาวยิวหลายคนที่เป็นโรคเรื้อน แต่พระเจ้าทรงให้เอลีชารักษาคนโรคเรื้อนเพียงคนเดียว คือนาอามาน ชาวซีเรียซึ่งเป็นคนต่างชาติ (ไม่ใช่ชาวยิว)" พระเยซูตรัสอย่างแท้จริงว่า "พระเจ้าอาจจะกำลังทำงานในหมู่พวกท่าน แต่พวกท่านอาจไม่ได้เข้าร่วมงานของพระองค์ พวกท่านไม่สนใจพระเจ้าโดยจิตใจที่แข็งกระด้างของพวกท่าน และพระองค์จะไม่สนใจพวกท่าน พระองค์อาจจะทำสิ่งที่ดีกว่าเพื่อคนต่างชาติที่ท่านดูหมิ่นมากกว่าที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกท่าน"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ประชาชนก็พากันเดือดดาล "พวกเราเป็นชาวยิว" พวกเขาให้เหตุผล "และเขากำลังบอกพวกเราว่าบางครั้งพระเจ้าชอบอวยพรคนต่างชาติมากกว่า และไม่ใช่กับชาวยิว พวกเราจะไม่ทนกับคำพูดนั้น" และในธรรมศาลาที่นั้น ผู้นำชาวนาซาเร็ธบางคนโกรธมากจนกระทั่งพวกเขาต้องการที่จะฆ่าพระเยซูทันที

CC 2-4

CC 2-5 คนเมืองนาซาเร็ธพยายามที่จะผลักพระเยซูให้ตกหน้าผา

พวกเขาจับพระองค์และลากพระองค์ออกไปจากธรรมศาลา พวกเขาพาพระองค์ผ่านถนนเมืองนาซาเร็ธไปที่หน้าผาสูงชันที่อันตรายมาก พระเยซูไม่ได้พยายามที่จะหนีจากพวกเขา แต่ในขณะที่พวกเขากำลังจะเหวี่ยงพระองค์ตกหน้าผาและเฝ้ามองดูพระองค์กระแทกก้อนหินข้างล่างแหลกเป็นชิ้นๆ ทันใดนั้นพวกเขาก็รู้ว่า พวกเขาไม่ได้จับพระองค์ไว้อีกต่อไป ดูเหมือนพวกเขาไร้อำนาจทันทีที่จะทำอะไร พวกเขาทำไม่ได้แม้แต่จะเอื้อมมือออกไปหาพระองค์และจับตัวพระองค์ไว้

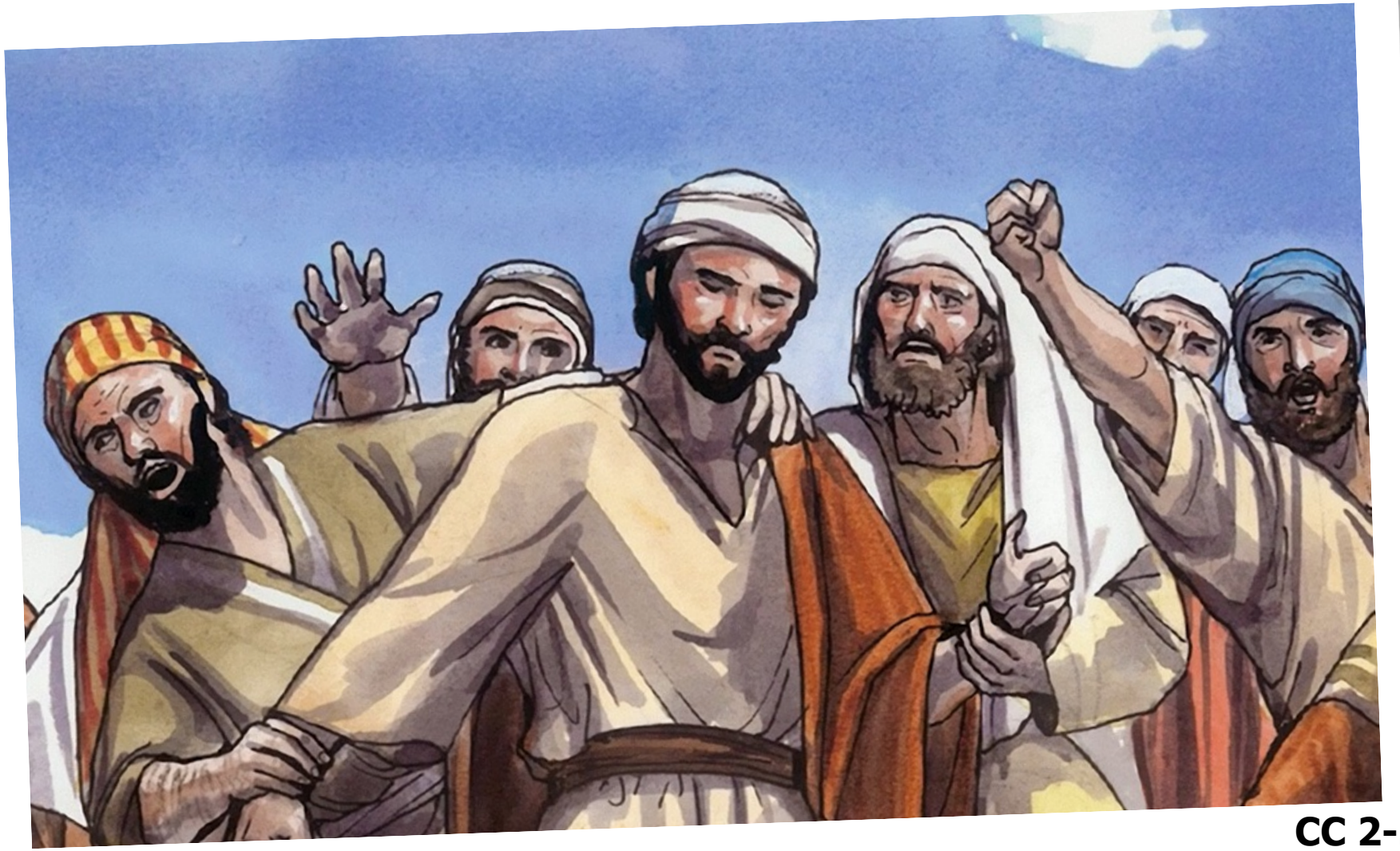

CC 2-5

CC 2-6 พระเยซูดำเนินผ่านพวกเขาไปในทางของพระองค์

พวกเขาพยายามที่จะจับพระองค์ แต่มีสิ่งที่แปลกประหลาดเกิดขึ้น พวกเขาไม่สามารถขยับตัว เหมือนกับว่าพวกเขาถูกทากาวติดกับพื้น สิ่งที่พวกเขาทุกคนทำได้คือยืนอยู่ที่นั่นและจ้องมองด้วยดวงตาที่เบิกกว้างขณะที่พระเยซูดำเนินผ่านท่ามกลางพวกเขาไปในทางของพระองค์

การอัศจรรย์เพิ่งจะเกิดขึ้นที่นั่นในเมืองนาซาเร็ธ และพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของการอัศจรรย์ แต่พวกเขาไม่ชอบการอัศจรรย์แบบนี้ พระเยซูทรงทำให้พวกเขาไม่มีอำนาจที่จะแตะต้องพระองค์ คนเมืองนาซาเร็ธสามารถจับพระเยซูไว้ได้แล้วและกระชากพระองค์ออกไปนอกธรรมศาลา พวกเขาสามารถลากกระชาก และฉุดพระองค์ผ่านถนนเมืองนาซาเร็ธไปที่ท้ายเมือง ตรงหน้าผา ตอนที่พวกเขากำลังจะเหวี่ยงพระองค์ลงไปทันใดนั้น พวกเขาก็ไม่มีอำนาจต่อต้านพระองค์ เพราะพระองค์เพิ่งจะหันและเดินจากไป

เด็ก ๆ รู้ไหมว่า พระเยซูไม่ได้เสด็จลงมาจากสวรรค์เพื่อถูกเหวี่ยงลงหน้าผาใช่ พระองค์เสด็จมาสิ้นพระชนม์หรือตาย แต่เวลาและลักษณะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ได้มีการวางแผนไว้อย่างชัดเจนแน่นอนแล้วตั้งแต่เวลาเริ่มต้น และไม่มีอันตรายอะไรที่จะเกิดกับพระองค์ได้จนกว่าเวลาที่กำหนดไว้จะมาถึง แผนการของพระบิดาคือ พระเยซูจะสิ้นพระชนม์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ไม่ใช่เมืองนาซาเร็ธ จะเป็นการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนในเวลากำหนดที่สมบูรณ์ของพระเจ้า และนี่ไม่ใช่เวลากำหนดของพระเจ้า และไม่ใช่สถานที่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ดังนั้นพระเยซูจึงออกจากเมืองนาซาเร็ธโดยไม่ได้รับอันตราย และยังคงทำพันธกิจการเทศนาของพระองค์ต่อไปกับคนยากจน ในการรักษาคนที่หัวใจที่แตกสลาย เป็นเหตุให้คนตาบอดมองเห็น และหักโซ่ตรวนแห่งความบาป

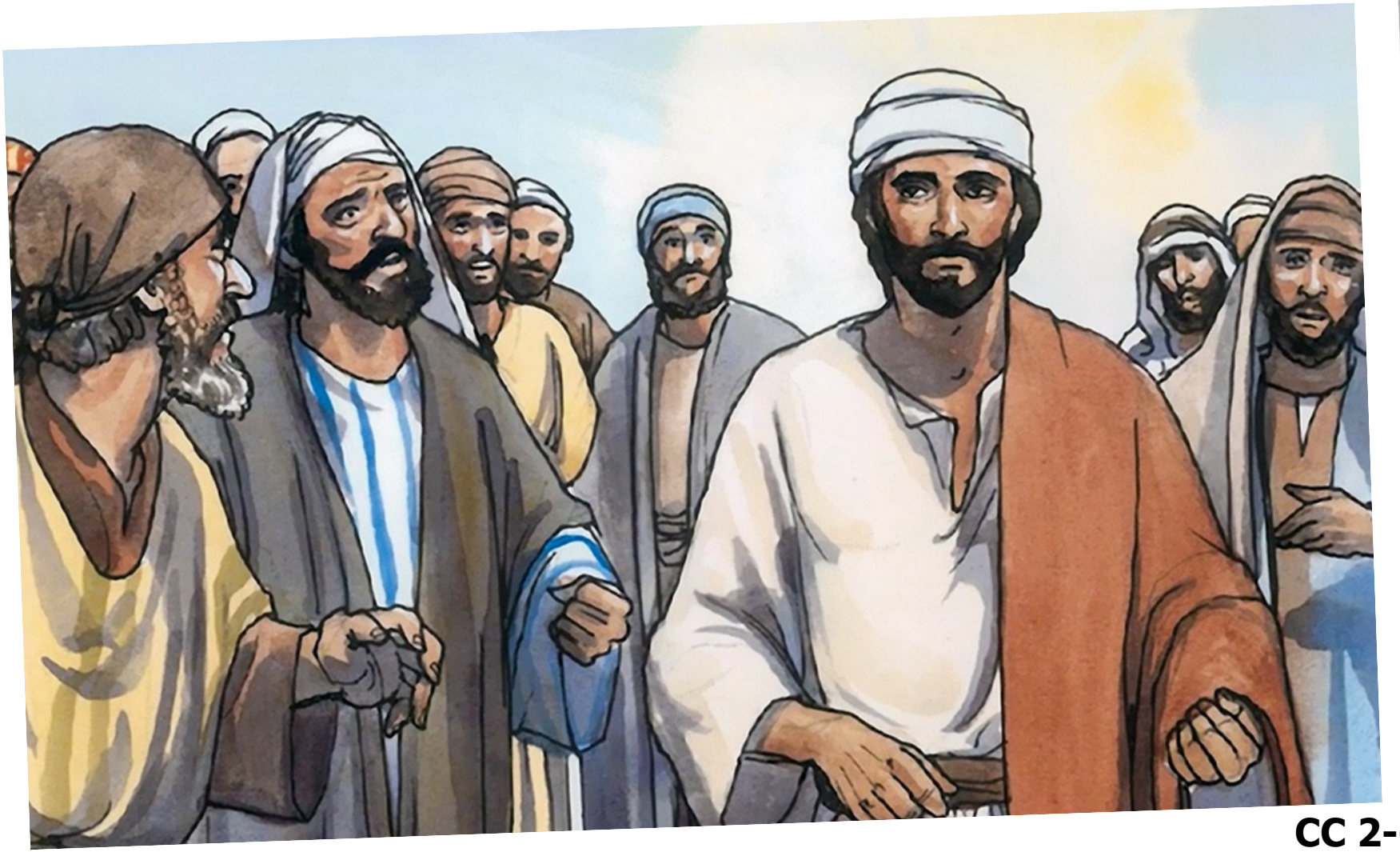

CC 2-6

CC 2-4 การอยู่ในโบสถ์วันอาทิตย์ เด็ก ๆ จำธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเยซูทำตามได้ไหม พระองค์มีธรรมเนียมปฏิบัติในการไปที่ธรรมศาลาทุกวันสะบาโตเพื่อประชุมพบปะกับคนอื่นและฟังพระวจนะของพระเจ้า นี่เป็นนิสัยที่สำคัญสำหรับผู้ติดตามพระเยซูทุกคนต้องมีด้วย

ปัจจุบันนี้เรามีคริสตจักรหรือโบสถ์แทนธรรมศาลา เป็นที่ซึ่งคริสเตียนประชุมพบปะกันเพื่อร้องเพลง สามัคคีธรรม นมัสการ อธิษฐาน นำถวายทรัพย์ของพวกเขามา และฟังพระวจนะพระเจ้าที่ได้รับการเทศนา พระเจ้าบอกว่า เราต้องประชุมพบปะกันทุกอาทิตย์ พระองค์ต้องการให้เราอยู่ในโบสถ์ในแต่ละอาทิตย์ เพราะนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญเพื่อเราจะเติบโตขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ และเป็นการช่วยเหลือคนอื่น ๆ เวลาที่เราไปโบสถ์อย่างสัตย์ซื่อก็จะช่วยให้คนอื่นรู้ว่า เราเอาจริงเอาจังเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน เป็นการเปิดทางให้เราแบ่งปันพระพรของพระเจ้ากับคนอื่นและชื่นชมยินดีในวิถีทางของพระเจ้า ไม่มีคริสเตียนคนใดเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งได้หากเขาละเลยความรับผิดชอบในการไปโบสถ์ของเขา

*** สำหรับเด็กนักเรียนที่โตกว่า**

(1) ปัจจุบันนี้ เราไปโบสถ์วันอาทิตย์ วันต้นสัปดาห์แทนที่จะเป็นวันเสาร์ (วันสะบาโตสมัยพระคัมภีร์เดิม) นี่เป็นเพราะพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตายในวันอาทิตย์ วันต้นสัปดาห์ ทำให้วันอาทิตย์เป็นวันที่สำคัญที่สุดในปฏิทินคริสเตียน เป็นวันแห่งการหยุดพักและนมัสการพระเจ้า ไม่ใช่วันทำงาน ประชาชนและชาติต่างๆตลอดประวัติศาสตร์ที่ถวายเกียรติพระเจ้าโดยการถือรักษาวันบริสุทธิ์ของพระองค์พบว่า พระเจ้าทรงให้เกียรติพวกเขาด้วยความแข็งแรงฝ่ายร่างกาย การเติบโตขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ และความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ

ในยุคมืดที่สุดของประวัติศาสตร์ฝรั่งเศส เมื่อประเทศนั้นเพิ่งจะผ่านพ้นการปฏิวัติต่อผู้นำประเทศ ประชาชนชาวฝรั่งเศสตัดสินใจเป็นชาติหนึ่งที่จะยกเลิกกฎของพระเจ้า "เราจะไม่หยุดพักและนมัสการพระเจ้าวันหนึ่งในเจ็ดวัน" พวกเขาบอกว่า "ในสิบวันเราจะหยุดเพียงหนึ่งวัน และเราจะไม่นมัสการพระเจ้า" ไม่นานนัก ประชาชนชาวฝรั่งเศสพบว่าพวกเขาไม่สามารถถือตามการตัดสินใจโง่ ๆ ของพวกเขาได้ หลังจากตารางเวลาใหม่ของพวกเขาผ่านไปเพียงสองสามเดือน พวกเขาเหน็ดเหนื่อยมากจนกระทั่งไม่สามารถทำงานของพวกเขาให้ถูกต้องได้ พวกเขาไม่สามารถผลิตสิ่งของที่พวกเขาต้องการ และทุกคนก็เริ่มหิว ในที่สุด พวกเขารู้ว่าพวกเขาจะกลับไปทำสิ่งต่างๆ ตามวิธีของพระเจ้า แม้ว่าพวกเขาเลือกที่จะเป็นผู้ที่เชื่อว่าไม่มีพระเจ้าก็ตาม พระคัมภีร์บอกว่าพระเจ้าทรงจัดให้มีวันสะบาโตสำหรับคนเรา เป็นแผนการของพระองค์เพื่อการดีของเราเอง และเรามักจะทำสิ่งต่าง ๆได้ดีที่สุดเวลาที่เราเชื่อฟังพระองค์ นั่นเป็นสาเหตุที่พระองค์ต้องการให้เราใช้หนึ่งวันในแต่ละสัปดาห์เพื่อพักร่างกายและความคิดของเรา และตั้งใจในการนมัสการพระองค์

(2) เด็ก ๆ คงจะจำได้ว่า เวลาที่พระเยซูอ่านพระคัมภีร์ในธรรมศาลาของเมืองนาซาเร็ธ พระองค์หยุดที่ตรงกลางประโยค หลังจากที่พระองค์อ่านว่า *"และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเป็นเจ้า"* พระองค์ทรงม้วนหนังสือม้วนแล้วนั่งลง เด็ก ๆ อยากจะฟังข้อความหลังจากนั้นไหม ซึ่งอยู่ในหนังสือพระธรรม อิสยาห์ 61:2 *"...และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา"* พระเยซูไม่ได้อ่านพระวจนะเหล่านั้นเพราะไม่เกี่ยวกับการเสด็จมาบนโลกครั้งแรกของพระองค์ การเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ไม่ใช่วันแห่งการแก้แค้น แต่เป็นวันแห่งความเมตตา เวลาที่พระองค์ทรงรักษาคนที่หัวใจแตกสลาย เพื่อเทศนากับคนยากจน เพื่อเปิดตาของคนตาบอด และปล่อยเชลยให้เป็นอิสระ พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยประชาชนและสิ้นพระชนม์เพราะความบาปของเรา และทรงเป็นขึ้นมาใหม่อีกครั้งเพื่อชำระเราให้บริสุทธิ์ พระองค์จะเสด็จมาในการพิพากษาเวลาที่พระองค์เสด็จมายังโลกครั้งที่สอง ซึ่งจะเป็น "วันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา" เมื่อทุกคนที่ถูกทิ้งไว้หลังจากการรับขึ้นสู่สวรรค์และไม่เคยยอมรับข้อเสนอที่ดีเลิศของพระองค์เกี่ยวกับความรอดจะถูกพิพากษาเพราะความบาปของพวกเขา

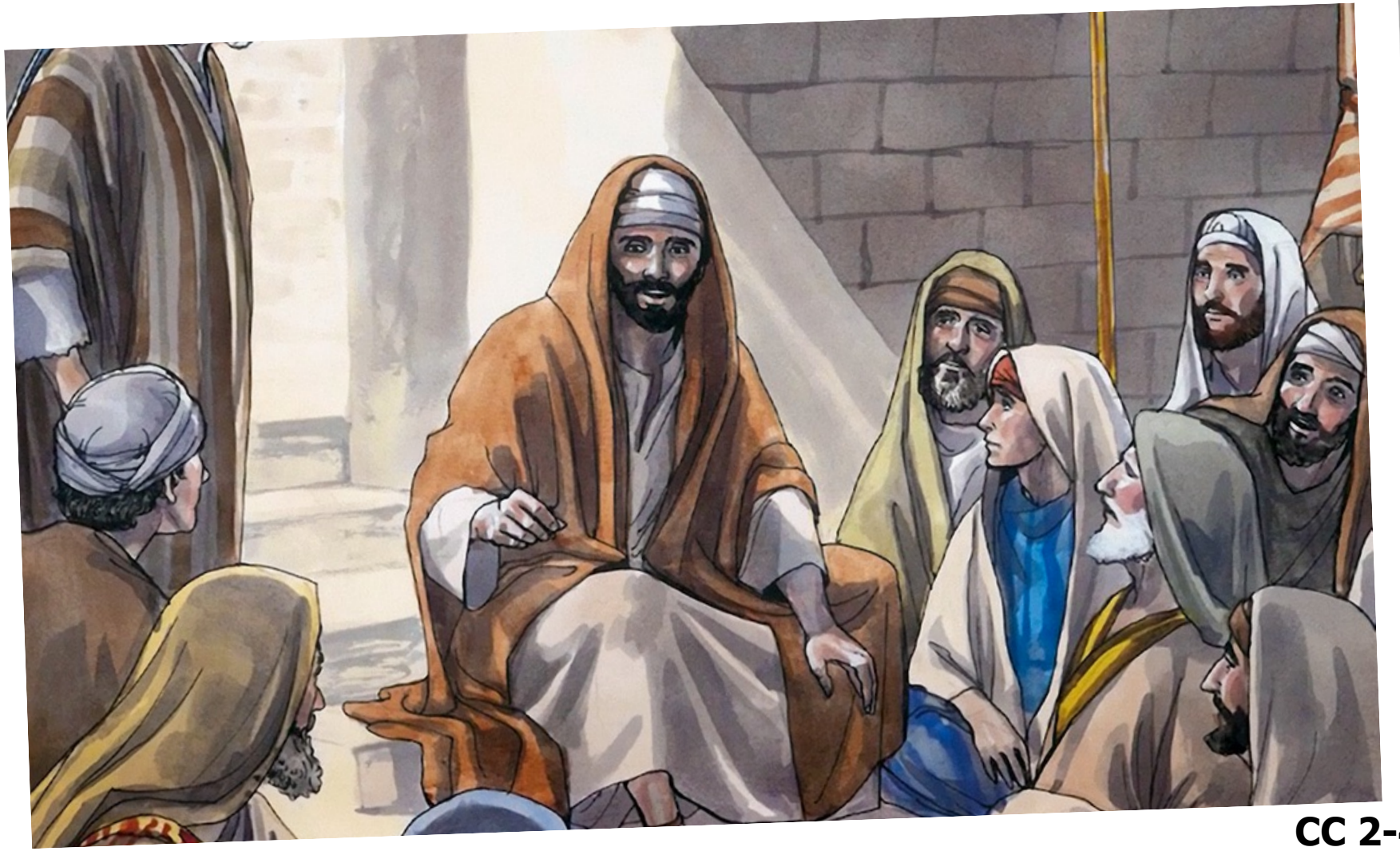

CC 2-4

บารทิเมอัสชายตาบอด

มาระโก 10:46-52; ลูกา 18:35-43

บทที่ 3

CC 3-1 มีคนบอกบารทิเมอัส คนตาบอดว่า พระเยซูกำลังจะเสด็จมา

นอกเมืองเยรีโค มีขอทานตาบอดคนหนึ่งชื่อบารทิเมอัส กำลังนั่งอยู่ข้างถนนเพื่อขอทานจากคนที่ผ่านไปมา วันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า ปีแล้วปีเล่า บารทิเมอัสก็ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ชาวเมืองเยรีโคชินกับการเห็นเขานั่งอยู่ที่นั่น และได้ยินคำอ้อนวอนอย่างน่าสงสารของเขา "ได้โปรดช่วยคนตาบอดยากจนด้วย โปรดให้ทานข้าด้วย"

บารทิเมอัสเกิดมาตาบอด เขาไม่เคยเห็นแสงสว่าง ต้นไม้ ดอกไม้ หรือแม้แต่หน้าแม่ของเขาเลย หลายคนพยายามบอกเขาเกี่ยวกับแสงอาทิตย์และความงามของดวงอาทิตย์ตก แต่เขานึกภาพไม่ออกและไม่เข้าใจเลย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสีดำเสมอสำหรับเขา ในสมัยนั้นคนตาบอดหางานทำไม่ได้ พวกเขาไม่สามารถไปโรงเรียน พวกเขาไม่สามารถเรียนรู้เพื่ออ่านอักษรเบลล์เหมือนกับคนตาบอดในปัจจุบันนี้ พวกเขาไม่มีหมาที่มองเห็นได้ที่จะนำทางพวกเขา สิ่งที่พวกเขาสามารถหาเลี้ยงชีพได้ก็คือ การเป็นขอทาน

น้อยคนนักที่จะหยุดแวะทักทายพูดคุยกับบารทิเมอัสเพื่อบอกข่าวกับเขา หรือพาเขาเดิน เขาอยากจะมองเห็นเหมือนกับคนอื่น ๆ สำหรับเขาแล้วชีวิตน่าสิ้นหวังมาก เนื่องจากเขาใส่เสื้อผ้าที่เก่าขาดรุ่งริ่งเป็นผ้าขี้ริ้ว ทุกข์โศก และตาบอด

วันหนึ่ง มีคนคนหนึ่งผ่านมา หยุดอยู่ข้าง ๆ เขาและพูดว่า "บารทิเมอัส เรามีข่าวดีจะบอกเจ้า" "ข่าวอะไรหรือ" บารทิเมอัสถามเขาด้วยเสียงแสดงความยินดีที่มีคนแวะคุยกับเขา แม้จะเพียงแค่สองสามนาทีก็ตาม

คนนั้นตอบว่า "มีพระอาจารย์ในประเทศของเราที่ทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ท่านรักษาคนเจ็บป่วยด้วยโรคร้ายแรงที่สุดให้หายได้ ท่านแตะต้องคนโรคเรื้อนและเขาก็หายจากโรคเรื้อน ท่านทำให้คนเป็นง่อยเดินได้ และทำให้คนหูหนวกได้ยิน ใช่แล้ว ท่านยังเปิดตาคนตาบอดให้มองเห็นได้ด้วย"

บารทิเมอัสแทบจะไม่เชื่อหูตัวเอง หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้นขณะที่แสงแห่งความหวังอันน้อยนิดได้จุดประกายขึ้นภายในตัวเขา "ได้โปรดกรุณาพาข้าไปพบท่าน บางทีท่านอาจจะรักษาตาของข้าได้ บางทีท่านอาจจะทำให้ข้ามองเห็นได้ ท่านผู้นั้นชื่อว่าอะไร"

เพื่อนของเขาตอบว่า "ชื่อของท่านคือ พระเยซู"

"อ๋อ ข้าเคยได้ยินเกี่ยวกับท่าน" บารทิเมอัสบอก "บางคนคิดว่าท่านเป็นพระเมสสิยาห์ พระผู้ช่วยให้รอด บางคนบอกข้าว่า ท่านสามารถยกโทษความบาปได้"

"ข่าวดีก็คือ" เพื่อนของเขาบอก "ท่านได้มาที่เมืองเยรีโค อันที่จริงก็คือ ท่านกำลังมาตามถนนสายนี้ ตอนนี้ข้าสามารถมองเห็นท่านอยู่"

"ถ้าเพียงแต่ท่านจะผ่านมาทางนี้" บารทิเมอัสที่น่าสงสารคิด ขณะที่ความหวังมากมายได้เอ่อล้นอยู่ภายในใจของเขา

บารทิเมอัสมีความหวังในบ่ายที่แสงแดดส่องให้ความอบอุ่นขณะที่เขาได้ยินเสียงคนพูดคุยกัน และมีเสียงฝีเท้ามากมายกำลังตรงมาในทางของเขา เขาสามารถบอกได้ว่าฝูงชนกลุ่มใหญ่มากกว่าปกติกำลังใกล้มาถึงเขา บารทิเมอัสตะโกนออกไปว่า "เกิดอะไรขึ้น" เขารู้ว่าจะต้องมีคนหลายคนในกลุ่มคนที่ส่งเสียงดังนั้น แต่ไม่มีใครตอบบารทิเมอัสคนตาบอด ดังนั้นเขาจึงร้องตะโกนอีกครั้ง

แล้วก็มีคนบอกเขาว่า "พระเยซูแห่งนาซาเร็ธกำลังจะผ่านมา"

บารทิเมอัสแทบจะไม่เชื่อหูตัวเอง "พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ นี่เป็นข่าวดีเกินกว่าที่จะเป็นจริง"

บารทิเมอัสมั่นใจว่าพระเยซูองค์นี้สามารถช่วยเขาได้ และพระองค์อาจจะเป็นพระเมสสิยาห์ พระผู้ช่วยให้รอดของโลกที่ได้ทรงสัญญาไว้ ดังนั้นเขาจึงตัวสั่นด้วยความตื่นเต้น "ข้าต้องไม่พลาดโอกาสที่จะพบกับพระองค์ ตอนนี้ ข้าอาจจะไม่มีโอกาสแบบนี้อีก" เขาคิด บารทิเมอัสได้ยินเสียงหลายเสียงและเสียงนั้นก็ดังขึ้นและดังขึ้นเรื่อย ๆ เขาเดาว่า ตอนนี้พระเยซูจะต้องมาใกล้มากแล้ว และอีกไม่นานพระเยซูก็จะจากไป อะไรก็ตามที่เขาอยากจะทำจะต้องทำอย่างรวดเร็ว นี่เป็นโอกาสเดียวของบารทิเมอัส

CC 3-1

CC 3-2 บารทิเมอัสร้องเรียกพระเยซู

เวลานี้ ฝูงชนห้อมล้อมพระองค์ไว้เต็มไปหมด บารทิเมอัสลุกขึ้นยืนและตะโกนสุดเสียงของเขาว่า "พระเยซู พระบุตรดาวิด ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์ ช่วยข้าพระองค์ด้วย" ความต้องการทั้งหมดในจิตใจของเขาอยู่ในเสียงร้องนั้น ทั้งหมดที่เขาหวังมาตลอดชีวิตที่น่าเศร้าและทุกข์โศกของเขา

บารทิเมอัสร้องอีกครั้งด้วยเสียงดังเท่าที่เขาจะร้องออกไปได้ "พระเยซู พระเยซู พระบุตรของดาวิด ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ด้วย" เวลานี้เขาต้องการพระองค์เหลือเกิน

"หุบปาก เจ้าแก่ตาบอด" คนบางคนตะโกนใส่หน้าเขา "ตอนนี้นายท่านมีงานยุ่งและถูกรบกวนมามากพอแล้ว"

คนพวกนี้ทำร้ายคนตาบอดด้วยความใจดำของพวกเขาได้ยังไง ฝูงชนไม่รู้ว่าพระเยซูไม่เคยมีงานยุ่งเกินไป พระองค์ไม่เคยถูกรบกวนจากเสียงร้องขอความช่วยเหลือของเรา พระองค์ทรงเมตตา และพระองค์บอกให้เราจงมีเมตตาต่อกันและกัน ไม่ใช่แต่เฉพาะเพื่อนของเราและคนที่เรารักเท่านั้น แต่ให้แสดงความเมตตากับคนพิการ คนด้อยโอกาส และทุกคนที่ต้องการความรักของเรา

บารทิเมอัสไม่สนใจคนที่พยายามบอกให้เขาเงียบ เขากลับร้องขอความช่วยเหลือเสียงดังมากยิ่งขึ้น เขาจะต้องดึงความสนใจของพระเยซูจากเสียงอึกทึกของฝูงชนให้ได้

แล้วดูเหมือนว่า ฝูงชนจะหยุดการเคลื่อนไหว และเขาได้ยินเสียงของพระเยซูที่เต็มเปี่ยมด้วยความเมตตาและความรักพูดว่า "พาเขามาหาเราซิ"

มีเสียงพูดมาว่า "บารทิเมอัส มานี่ซิ นายท่านเรียกเจ้าให้มาพบ" พระเยซูกำลังเรียกเขา นี่เป็นสิ่งที่ดีเกินกว่าจะเป็นความจริงได้ เขาเริ่มขยับไปข้างหน้าด้วยความร่าเริงยินดี ขยับไปในทิศทางของเสียงพระเยซู

CC 3-2

CC 3-3 พระเยซูทรงเรียกบารทิเมอัสให้มาหาพระองค์

ขณะที่บารทิเมอัสคุกเข่าลงที่เท้าของพระเยซู พระเยซูถามเขาว่า "เจ้าชื่ออะไร"

"บารทิเมอัส"

"เจ้าตาบอดมานานแค่ไหนแล้ว" พระเยซูถาม แน่นอนว่าพระเยซูรู้แล้ว เพราะพระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง แต่พระองค์ต้องการให้ประชาชนที่นั่นได้ยินคำตอบของบารทิเมอัส

"ตลอดชีวิตของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เกิดมาตาบอด" บารทิเมอัสตอบ

"บารทิเมอัส เจ้าต้องการให้เราทำอะไรให้เจ้าหรือ" พระเยซูถาม

ลองคิดดูซิ ที่นี่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้สร้างผู้ทรงทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ กำลังถามขอทานตาบอดที่น่าสงสารว่า เขาต้องการอะไร?

บารทิเมอัสร้องออกมาด้วยสุดใจของเขาว่า "นายท่าน ข้าพระองค์ต้องการมองเห็น ข้าพระองค์ต้องการสายตาที่มองเห็นได้"

ดังนั้น พระเยซูบอกกับเขาว่า "ตกลง เราจะทำให้เจ้า จงรับสายตาที่มองเห็นได้ของเจ้า ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติและช่วยให้เจ้ารอด"

CC 3-3

CC 3-4 บารทิเมอัสมองเห็นได้

และคนตาบอดสามารถมองเห็นได้ทันที บารทิเมอัสไม่เพียงแต่ได้รับการรักษาให้หายจากการตาบอดของเขาเท่านั้น แต่พระเยซูเห็นความเชื่อที่อยู่ในจิตวิญญาณของเขาและช่วยเขาให้รอดด้วย พระเยซูทรงประทานการมองเห็นทางกายสำหรับตาของเขา และชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณสำหรับจิตใจของเขา พระเยซูตอบคำขอร้องของบารทิเมอัส เพราะเขาขอด้วยความเชื่อ

หลังจากที่บารทิเมอัสได้รับสายตาที่มองเห็นได้ เขาขอบพระคุณพระเยซูทันทีสำหรับความอัศจรรย์ที่ดียอดเยี่ยมที่เขาได้รับ และเขาติดตามพระเยซู ยกย่องและสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า

นั่นเป็นวิธีที่เราควรทำเวลาที่เราได้รับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ได้รับการยกโทษความผิดบาปของเรา และมีพระเยซูอยู่ในจิตใจของเรา เราควรติดตามพระองค์และเชื่อฟังพระองค์ด้วยการสรรเสริญและขอบพระคุณ เราไม่ควรที่จะเป็นเหมือนกับหลาย ๆ คนที่ได้รับพระพรอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าและไม่เคยขอบพระคุณพระองค์ แต่กลับถือเอาพระพรของพระองค์ทั้งหมดเป็นเรื่องธรรมดาราวกับว่า พระองค์ทรงเป็นหนี้พระพรกับพวกเขา

เมื่อบารทิเมอัสถวายเกียรติพระเจ้าและติดตามพระเยซู นี่เป็นคำพยานที่สำคัญสำหรับคนมากมาย พวกเขาเห็นบารมิเทอัสเป็นพยานเพื่อองค์พระเยซูเจ้า ครูหวังว่า เราจะพยายามเป็นพยานเพื่อพระองค์ด้วยการบอกคนอื่นถึงสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อเรา เพื่อจะพาพวกเขามาเชื่อวางใจและสรรเสริญพระองค์ด้วย

มีบางคนที่ไม่ต้องการให้เราตื่นเต้นและกระตือรือร้นเกี่ยวกับพระคัมภีร์และสิ่งฝ่ายจิตวิญญาณ พวกเขาไม่ต้องการถูกเรียกว่า "คนคลั่งศาสนา" หรือถูกกล่าวหาว่า "ไปไกลเกินไป" กับพระเจ้า หรือแสดงอารมณ์ชนิดใดที่เกี่ยวกับสิ่งฝ่ายจิตวิญญาณ แต่คนเหล่านี้กลับตื่นเต้นเกี่ยวกับสิ่งอื่น ๆ ทุกอย่าง พวกเขาไปดูการแข่งบอลและร้องตะโกนเวลาที่ทีมของเขายิงประตูได้หรือเป็นผู้ชนะ คริสเตียนไม่ใช่ชีวิตที่จืดชืดไม่มีชีวิตชีวา น่าเบื่อ ไม่ตื่นเต้นและไม่ชื่นชมยินดี ทำไมหรือ เพราะทุกวันเราสามารถเต็มไปด้วยการผจญภัยใหม่ ๆ และน่าตื่นเต้นกับพระเจ้า

เวลาที่บารทิเมอัสมาหาพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าพูดว่า "เจ้าต้องการให้เราทำอะไรให้เจ้า" ครูสงสัยจังเลยว่า พวกเรารู้หรือไม่ว่า พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ถามคำถามเดียวกันนี้กับเราในตอนเริ่มต้นของแต่ละวันว่า "ลูกรัก ลูกต้องการให้พ่อทำอะไรสำหรับลูกในวันนี้"

วันนี้เด็ก ๆ ขอให้พระองค์ทำอะไรให้ หลายครั้งเราพูดว่า "พระเจ้า ตอนนี้ลูกกำลังรีบ ลูกกำลังจะไปโรงเรียนสาย กลับมาแล้วลูกจะบอกพระองค์" แต่เราก็ไม่ได้บอกหรือเราไม่ได้ขออะไรเลย จากพระเจ้า เราเพียงแต่หลอกตัวเองเท่านั้น บางทีพวกเราบางคนอาจพูดว่า เราต้องดูรายการทีวี ไปเล่นกับเพื่อน ทำงานบ้านของเราให้เสร็จ ท่องหนังสือเตรียมตัวสอบพรุ่งนี้ เรามักจะยุ่งอยู่กับแผนการของเรา ความสนุกสนานของเรา และหน้าที่ของเรา ดังนั้น พระเยซูจึงถูกทิ้งให้ยืนอยู่ที่นั่น ต้องการทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์เพื่อเรา รอคอยเราที่จะให้เราขอร้องพระองค์ในการอธิษฐาน และเราไม่ได้ใช้เวลาที่จะบอกพระองค์ถึงสิ่งที่เราต้องการ และสิ่งที่เราต้องการให้พระองค์ทำเพื่อเรา

พระเจ้าต้องการให้เราตั้งใจแน่วแน่เวลาที่เราอธิษฐาน บารทิเมอัสอธิษฐานอย่างตั้งใจแน่วแน่มากๆเวลาที่เขาบอกว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ต้องการได้รับสายตาที่มองเห็นได้" บางทีเราอาจจะขอให้พระเจ้ายกโทษความผิดบาปของเราและประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา บางทีเราจำเป็นต้องขอให้พระองค์ช่วยเราให้รู้ว่า เราเป็นลูกของพระองค์ บางทีเรามีเพื่อนที่ต้องการพระคริสต์ และเราต้องการให้พระองค์ประทานความกล้าแก่เราเพื่อพูดกับเพื่อนของเราเกี่ยวกับพระเจ้า เราต้องจำไว้ว่า เราเสนอคำขอร้องของเรากับพระเจ้าผู้มีฤทธิ์อำนาจทุกอย่างและทรงรักมากมายผู้ทรงถามเราว่า "เจ้าต้องการให้เราทำอะไรสำหรับเจ้าวันนี้"

เด็ก ๆ กำลังจะมาพบกษัตริย์พร้อมกับคำขอร้องมากมายที่

เด็ก ๆ นำมาด้วย

เพราะพระคุณและฤทธิ์อำนาจ

เช่นนี้ของพระองค์

จึงไม่มีใครที่จะทูลขอจาก

พระองค์มากเกินไป

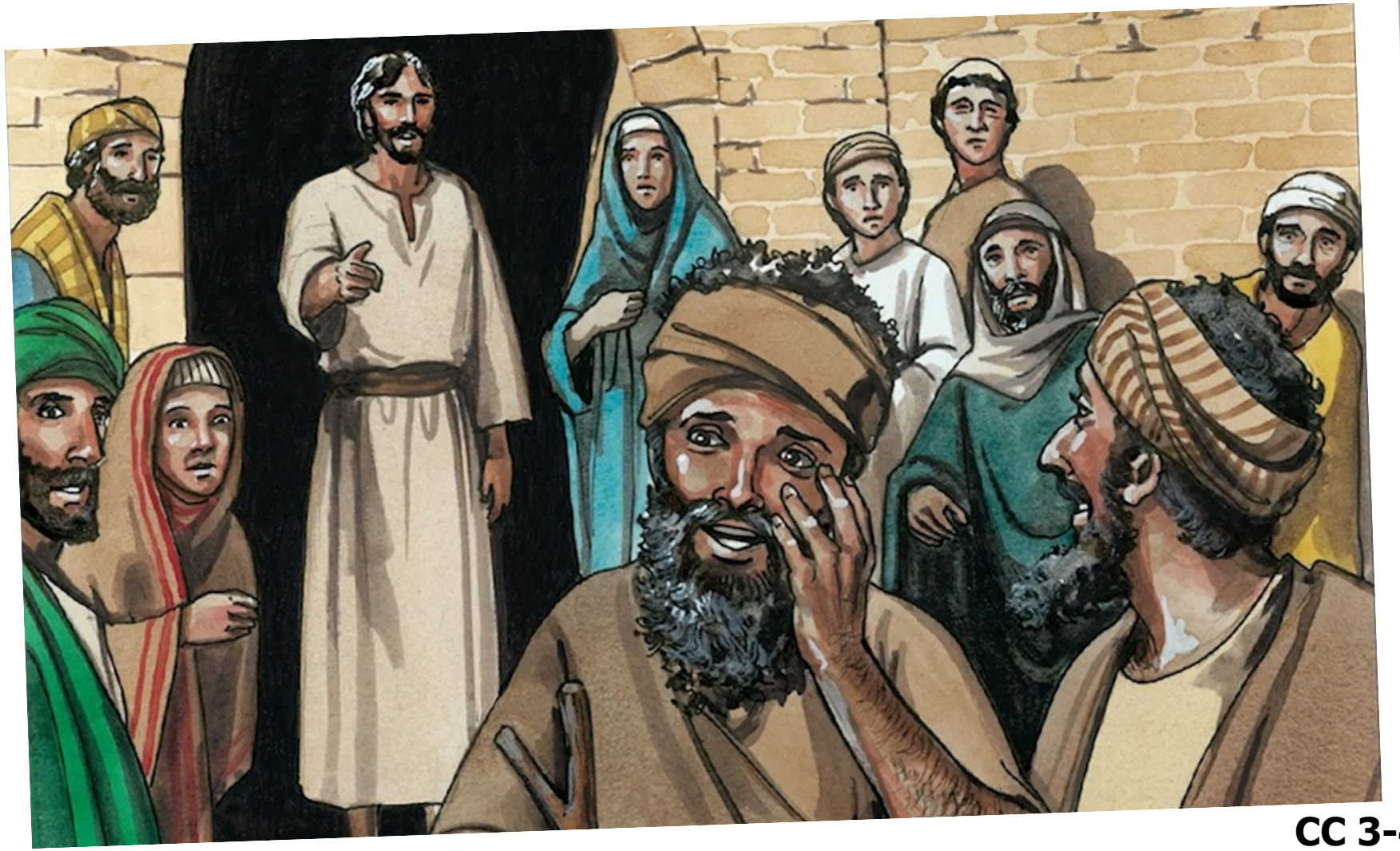

CC 3-4

บทที่ 4 ลูกสาวของไยรัส

มัทธิว 9:18-26; มาระโก 5:22-43; ลูกา 8:41-56

CC 4-1 ไยรัสขอให้พระเยซูเสด็จมาและรักษาลูกสาวของเขา

"นายท่าน! ลูกสาวของข้าพระองค์กำลังจะตาย ได้โปรดเสด็จมาและรักษาเธอให้หายเพื่อว่าเธอจะไม่ตาย" ไยรัสเป็นคนที่สำคัญที่สุดคนหนึ่งในเมืองคาเปอรนาอูม เขาได้แทรกตัวเขาผ่านฝูงชนที่ห้อมล้อมพระเยซูไว้ และได้คุกเข่าลงต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับคำอ้อนวอนที่ร้อนรน ประชาชนที่อยู่ในฝูงชนนั้นพากันประหลาดใจที่เห็นไยรัสอยู่ในลักษณะนี้ เพราะอะไร? เขาซึ่งเป็นถึงผู้นำของเมืองนั้นและเป็นผู้ปกครองในธรรมศาลา เขาดูเหมือนมีทุกอย่างที่ต้องการ แต่เขากลับมาคุกเข่าขอร้องบางอย่างจากพระเยซู!

แต่ไยรัสมีความต้องการอย่างมาก ลูกสาววัยสิบสองปีของเขากำลังป่วยหนัก เพราะเธอเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวของเขา เธอเป็นที่รักและเป็นคนที่พิเศษมากสำหรับพ่อแม่ของเธอ เช้าวันนั้น ไยรัสมองดูหน้าที่แดงก่ำด้วยพิษไข้ของลูกสาวของเขา เขาเอามือแตะหน้าผากที่ร้อนด้วยพิษไข้ของเธอ เขาถามภรรยาว่า "เจ้าให้ใครไปตามหมอหรือยัง"

"ให้ไปแล้วค่ะ" เธอตอบ "หมอกำลังจะมา"

หมอมาถึงและตรวจดูอาการแล้วสั่นหัวพร้อมกับพูดว่า "ลูกสาวของท่านป่วยหนักมาก หมอไม่รู้ว่าจะช่วยเธอได้ยังไง"

พ่อแม่ต่างก็รู้สึกเจ็บปวดมากจนแทบจะเป็นบ้า ไยรัสเดินกลับไปกลับมาพร้อมกับคิดว่า เขาจะทำยังไงดี แล้วเขาก็อุทานออกมาว่า "ข้าคิดว่า ถ้าพระเยซูอยู่ในคาเปอรนาอูมวันนี้ พระองค์สามารถรักษาลูกชายของขุนนางให้หายได้ ข้าก็เชื่อว่าพระองค์สามารถรักษาลูกสาวของเราให้หายได้เหมือนกัน

ถึงแม้ว่าหมอจะไม่มีอำนาจที่จะช่วยลูกสาวของไยรัสให้รอดได้ แต่ก็มีแสงแห่งความหวังส่องเข้ามาในใจของไยรัส เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบนและสามารถรักษาลูกสาวของเขาได้

ไยรัสวิ่งไปที่ถนนไม่ไกลมากนักเขาก็เห็นพระเยซูพร้อมกับฝูงชนกลุ่มใหญ่ห้อมล้อมพระองค์

"ขอโทษครับ ขอทางให้ข้าผ่านไปหน่อยครับ" เขากำลังพูดกับฝูงชน "ข้าจำเป็นต้องพบกับพระเยซูเดี๋ยวนี้ เพราะเป็นเรื่องเร่งด่วนมาก เป็นเรื่องฉุกเฉิน"

และนั่นเป็นวิธีที่ทำให้ไยรัสเข้ามาคุกเข่าอยู่ต่อหน้าพระเยซูเวลานี้พร้อมกับคำขอร้องที่เร่งด่วนมาก

จิตใจของพระเยซูรู้สึกสัมผัสความรู้สึกของไยรัสได้และเต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจเขา ชายคนนี้รักลูกสาวของเขามากเหลือเกิน พระเยซูบอกเขาว่า "เราจะไปกับเจ้า" ไยรัสมีความยินดีและรู้สึกขอบพระคุณพระเยซูมากเหลือเกินเมื่อเขาได้ยินคำพูดนี้

"พระองค์เจ้าข้า พระองค์โปรดรีบหน่อยได้ไหมครับ" ไยรัสอ้อนวอน

ไยรัสเริ่มออกเดินทางกลับบ้านโดยมีพระเยซูอยู่เคียงข้างเขา แต่ฝูงชนก็ยังอยู่กับพวกเขา บางคนอยากจะถามคำถามพระเยซู บางคนก็เพียงแค่อยากรู้อยากเห็นพระเยซู และต้องการที่จะเข้าใกล้พระองค์เท่านั้น

ทันใดนั้นเอง พระเยซูก็หันไปรอบ ๆ และถามกลุ่มคนว่า

"ใครถูกต้องตัวเรา"

ทุกคนต่างก็ปฏิเสธ แต่เปโตรบอกว่า "นายท่าน ฝูงชนมากมายต่างก็กำลังผลักกันและเบียดเสียดพระองค์ แล้วพระองค์ยังจะถามข้าพระองค์ทั้งหลายอีกหรือว่า 'ใครถูกต้องตัวเรา' ฟังดูเหมือนกับว่า เปโตรกำลังดุพระเยซูที่ถามคำถามไม่มีเหตุผลแบบนั้น ฝูงชนมากมายขนาดนั้นที่ห้อมล้อมพระองค์ พระองค์ก็อาจจะถูกผลักและถูกคนมากมายถูกต้องตัวได้

แต่พระเยซูบอกเปโตรว่า "ไม่ใช่ แต่มีใครบางคนที่จงใจถูกต้องตัวเรา เพราะต้องการความช่วยเหลือของเรา เรารู้สึกว่าความดีและฤทธิ์อำนาจในการรักษาได้ซ่านออกไปจากตัวเรา" แน่นอนว่า พระเยซูรู้ว่าใครถูกตัวพระองค์ เพราะพระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง แต่บางทีพระองค์ต้องการให้คนนั้นพูดออกมาและบอกว่าเกิดอะไรขึ้น

CC 4-1

CC 4-2 พระเยซูทรงรักษาผู้หญิงคนนั้นที่ถูกชายเสื้อของพระองค์

และแล้วผู้หญิงคนหนึ่งก็เริ่มพูดด้วยเสียงที่สั่นของเธอว่า "ข้าพระองค์เป็นคนถูกตัวพระองค์พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่ต้องการที่จะทำให้พระองค์เดือดร้อนหรือเป็นอุปสรรคต่อการช่วยเหลือของพระองค์กับคนเหล่านี้ที่มีความต้องการ แต่ข้าพระองค์จำเป็นต้องถูกตัวของพระองค์"

ขณะที่เธอคุกเข่าลงด้วยน้ำตาแห่งความชื่นชมยินดีและขอบพระคุณที่กำลังไหลอาบแก้มของเธออยู่ที่นั่น อยู่ข้างหน้าพระเยซูเธอได้เล่าเรื่องของเธอที่ป่วยมานานถึงสิบสองปีโดยไม่มีความหวังที่จะหายดีอีกครั้ง "เวลานี้เงินทั้งหมดของข้าพระองค์ได้หมดแล้ว" เธอพูด "ข้าพระองค์ใช้เงินทั้งหมดจ่ายให้กับหมอที่ไม่สามารถทำอะไรเพื่อช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่า บางทีนี่จะเป็นโอกาสเดียวของข้าพระองค์ที่จะได้รับการรักษาให้หาย ดังนั้น ข้าพระองค์จึงถูกชายเสื้อของพระองค์และข้าพระองค์ก็ได้รับการรักษาหายอย่างแท้จริง" ประชาชนพากันตกใจด้วยความประหลาดใจ พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาของพวกเขา

พระเยซูยื่นมือของพระองค์ออกไปและตบเบา ๆ ที่ไหล่ของเธอพร้อมกับพูดว่า "ลูกหญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าได้รักษาเจ้าให้หายแล้ว อย่ากังวลไปเลย ไปเถอะ และมีความสุขกับสุขภาพที่ดีของเจ้า" พระองค์ต้องการให้เธอรู้ว่า เป็นเพราะความเชื่อของเธอที่มีในพระองค์ที่รักษาเธอให้หาย ไม่ใช่อำนาจวิเศษที่อยู่ในชายเสื้อของพระองค์ ดังนั้น เธอจึงจากไปด้วยความชื่นชมยินดี

ขณะที่พระเยซูกำลังพูดกับผู้หญิงคนนั้นที่พระองค์ทรงรักษาให้หาย ไยรัสกำลังยืนอยู่ข้าง ๆรอคอยพระเยซูที่จะไปรักษาลูกสาวของเขาที่กำลังป่วยหนักมากโดยที่ไม่มีความอดทน เขาเร่งพระเยซูให้รีบไป "ได้โปรดเถิด!" เขาพูด "ให้เราไปเดี๋ยวนี้เถิด ลูกสาวข้าพระองค์อาจจะตายไม่นาทีใดก็นาทีหนึ่ง"

ขณะนั้นเอง คนใช้ของเขาคนหนึ่งรีบมาจากบ้านของไยรัสและตะโกนเรียกเขา "ท่านไยรัส ไม่มีประโยชน์ที่จะรบกวนอาจารย์ท่านอีกต่อไปแล้ว ตอนนี้สายเกินไปแล้วเพราะว่าลูกสาวของท่านตายแล้ว"

ไยรัสเต็มไปด้วยความทุกข์โศก เขาเอามือปิดหน้าของเขาและร้องไห้ จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความเศร้าเสียใจจนพูดอะไรไม่ออก

นับว่าเป็นข่าวที่น่าเศร้าและสิ้นหวังมาก สายเกินไปสำหรับพระเยซูที่จะทำอะไรเพื่อให้ความช่วยเหลือ คงทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้ เพราะลูกสาวของเขาตายแล้ว

พระเยซูมองดูความทุกข์โศกของพ่อด้วยความเห็นอกเห็นใจอย่างมากและได้พูดปลอบโยนพร้อมกับให้ความมั่นใจว่า "อย่ากลัวเลย ขอเพียงแต่ไว้วางใจเราและเชื่อ เธอก็จะหายดี" ไยรัสมองดูพระเยซูและเชื่อสิ่งที่พระเยซูพูด แม้ว่าลูกสาวตัวน้อยของเขาจะตายไปแล้ว ไยรัสเชื่อว่า ถึงอย่างไรพระเยซูก็จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ออกมาเรียบร้อยดี

พระเยซูพูด "มาเถอะ ไยรัส เราจะไปบ้านของเจ้า"

CC 4-2

CC 4-3 พระเยซูเสด็จไปบ้านกับไยรัส

กลุ่มคนส่วนใหญ่ยังคงติดตามไป และพวกเขามาถึงบ้านของไยรัส ในบ้าน, ระเบียงบ้านและสนามหญ้าหน้าบ้านเต็มไปด้วยคนมากมาย บางคนเป็นเพื่อนของครอบครัวนั้น และบางคนเป็น "คนที่ถูกจ้างให้มาร้องไห้คร่ำครวญ" ซึ่งเป็นคนที่ได้รับค่าจ้างให้มาและร้องไห้เวลาที่มีคนตายตามธรรมเนียนชาวตะวันออก มีการคร่ำครวญและร้องไห้มาก และมีเสียงดังมากและสับสนวุ่นวายไปหมด

ขณะที่พระเยซูและไยรัสเดินผ่านพวกเขา พระเยซูพูดว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงทำเสียงดังและร้องไห้วุ่นวายแบบนี้ เด็กยังไม่ตายหรอก เธอนอนหลับไปเท่านั้น"

ฝูงชนพากันหัวเราะเยาะพระองค์ พวกเขาพูดว่า "ไม่ว่าใครก็รู้ทั้งนั้นว่าเด็กน้อยที่น่าสงสารตายแล้ว ตายเพราะพระองค์ไม่ได้มาเร็วกว่านี้ และตอนนี้พระองค์บอกว่าเธอนอนหลับไปเท่านั้น แต่พวกเรารู้ว่าเธอตายแล้ว"

พระเยซูสั่งให้ทุกคนออกไปจากบ้าน ให้ย้ายออกจากระเบียงและลงไปอยู่ที่สนาม พระองค์จะอนุญาตให้พ่อแม่ เปโตร ยากอบ และยอห์นเท่านั้นเข้ามาข้างใน แล้วพระองค์พูดกับแม่ของเด็กอย่างอ่อนโยนว่า "พาเราไปที่ห้องของลูกสาวเจ้าซิ"

CC 4-3

CC 4-4 พระเยซูทรงรักษาเด็กผู้หญิงคนนั้น

ไยรัสและภรรยาของเขา และสาวกสามคนตามพระเยซูเข้าไปในห้อง ลูกสาวนอนอยู่บนเตียงของเธอ พวกเขาสามารถมองเห็นได้ว่าเธอไม่หายใจ ซึ่งเห็นได้ชัดมากทีเดียวว่าเธอตายไปแล้ว

แล้วพระเยซูจับมือเด็กผู้หญิงคนนั้นมาไว้ในมือของพระองค์อย่างอ่อนโยนและพูดด้วยเสียงแสดงอำนาจว่า "เด็กน้อย เราขอบอกเจ้าว่าจงลุกขึ้นเถิด"

ทันใดนั้น ชีวิตของเธอก็กลับคืนมาและเธอเริ่มหายใจ ไม่นานนักสีของเลือดฝาดที่อบอุ่นก็ไหลมาที่แก้มซีด ๆ ของเธอ

CC 4-4

CC 4-5 เธอหายดี

เธอลุกขึ้นนั่งบนเตียงราวกับว่าเธอไม่เคยเจ็บป่วยมาก่อน พระเยซูทำให้เธอเป็นขึ้นมาจากความตาย นี่เป็นการอัศจรรย์อย่างแท้จริง

พ่อแม่ของเธอประหลาดใจจนพูดอะไรไม่ออก พวกเขาแทบไม่เชื่อสายตาของตัวเอง ลูกสาวของพวกเขากลับมีชีวิต ขณะที่แม่ของเธอกอดเธอไว้แน่นในเวลานี้พร้อมกับน้ำตาไหล จิตใจของพ่อและแม่เธอเต็มล้นด้วยความชื่นชมยินดี

ลูกสาวตัวน้อยมองดูใบหน้าที่สดใสมีความสุขของแม่ของเธอและพูดว่า "คุณแม่คะ หนูหิวข้าวค่ะ"

พระเยซูยิ้มแล้วพูดว่า "เธอหิวข้าวแน่นอน ไปหาอะไรมาให้เธอกินซิ"

เธออาจจะมองออกไปนอกหน้าต่างและอุทานออกมาว่า "คนพวกนั้นมาทำอะไรอยู่ที่สนามหน้าบ้านของเราคะ"

คุณแม่ของเธอพูดตะกุกตะกักและพูดติดอ่างเล็กน้อย และอธิบายว่า "เออ คือลูกรัก ลูกรู้ไหมว่า ลูกตายไปแล้วและเพื่อนบ้าน และเพื่อน ๆ ทุกคนมาเพื่อแสดงความเห็นอกเห็นใจเรา และพยายามที่จะปลอบโยนเรา"

เมื่อเด็กน้อยเดินออกไปข้างนอก ลองคิดดูซิว่า จะมีความประหลาดใจและไม่เชื่อของฝูงชนที่อยู่บริเวณสนามมากขนาดไหน พระเยซูทำให้คนเป็นขึ้นมาจากความตาย ไม่นานนัก ชาวคาเปอรนาอูมทุกคนต่างก็ได้ยินเกี่ยวกับการอัศจรรย์ที่เหลือเชื่อนี้ แท้จริงแล้วพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

*การนำไปประยุกต์ใช้กับเด็กนักเรียนที่โตกว่า

พวกเราที่ยอมรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราจะได้รับชีวิตใหม่ที่เป็นชีวิตนิรันดร์ เวลาที่เราเชื่อวางใจในพระองค์ เช่นเดียวกับที่เด็กหญิงคนนี้ถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย

คริสเตียนใหม่ที่เพิ่งรับเชื่อจำเป็นต้องได้รับการเลี้ยงดูด้วยน้ำนมและอาหารแห่งพระวจนะของพระเจ้าเช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงสั่งว่า ต้องหาอะไรมาให้เด็กน้อยคนนั้นกิน โดยการอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน เรียนพระคัมภีร์และท่องจำข้อพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจของเราก็จะทำให้เราเติบโตเข้มแข็งขณะที่เป็นคริสเตียน

พระคัมภีร์สอนเราว่า ทันทีที่ร่างกายของคริสเตียนตายไป คนนั้นจะไปอยู่กับพระเจ้าในสวรรค์ แต่ร่างกายจะนอนหลับไปชั่วขณะหนึ่งในหลุมฝังศพ อย่างไรก็ตาม วันหนึ่ง ร่างกายที่กำลังหลับซึ่งตายไปแล้วจะถูกปลุกขึ้นมาหรือเป็นขึ้นมาใหม่ในร่างกายใหม่ที่มีศักดิ์ศรีสำหรับนิรันดร์กาล

พระเจ้าจะประทานร่างกายใหม่ที่มีศักดิ์ศรีให้กับทุกคนที่เชื่อในพระองค์ ร่างกายที่เป็นขึ้นมาจากความตายนี้จะไม่มีวันตาย แก่ตัว เจ็บป่วย หรือได้รับบาดเจ็บอีกเลย นั่นเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ไม่ใช่หรือ และนั่นจะเป็นร่างกายที่เราจะมีชีวิตอยู่ตลอดนิรันดร์กาล

CC 4-5

พระเยซูและเด็กๆ / ลูกแกะที่หลงหาย

มัทธิว 18:1-14; 19:13-15; มาระโก 9:36-37; 10:13-16; ลูกา 9:46-48; 15:3-7; 18:15-17; ยอห์น 10:1-18; สดุดี 23; อิสยาห์ 40:11

บทที่ 5

CC 5-1 เด็กๆ ถูกพามาหาพระเยซู

ทุกหนทุกแห่งที่พระเยซูไปจะมีเด็กทุกวัยอยู่ท่ามกลางฝูงชนที่ห้อมล้อมพระองค์ เด็ก ๆ รักพระเยซูและเชื่อคำพูดของพระองค์

วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังเดินทางไปแคว้นยูเดีย พระองค์ทรงนั่งพักสักครู่ และข่าวก็แพร่ออกไปยังหมู่บ้านใกล้เคียงอย่างรวดเร็วว่า พระเยซู ผู้เผยพระวจนะคนสำคัญแห่งนาซาเร็ธอยู่ในหมู่บ้านใกล้เคียง แม่บางคนที่ได้ยินข่าวต่างก็ตื่นเต้นเป็นพิเศษ พวกเธอต้องการพาลูก ๆ ของพวกเธอมาดูและพบกับพระเยซู

เมื่อพวกสาวกเห็นบรรดาแม่และลูกของพวกเธอกำลังมา พวกสาวกได้ห้ามพวกเธอและพยายามส่งพวกเธอกลับไป "พระเยซูเหนื่อยมากและมีงานยุ่งกับเรื่องสำคัญๆ มากมายเกินกว่าที่จะต้องถูกรบกวนจากเด็ก ๆ" พวกสาวกพูด พวกสาวกคิดว่า เด็ก ๆ ไม่สำคัญสำหรับพระเยซู และไม่เข้าใจคำสอนของพระเยซู

ทันทีที่พระเยซูเห็นสิ่งที่พวกสาวกทำ พระองค์ก็ไม่พอใจมาก "ให้เด็ก ๆ พวกนั้นเข้ามาหาเรา" พระองค์สั่ง "อย่าส่งพวกเขากลับไป เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านี้" แล้วพระเยซูพาเด็กเข้ามาไว้ในอ้อมแขนของพระองค์ เอามือวางบนหัวของเด็ก ๆ และอวยพรพวกเขา

อีกครั้งหนึ่งที่พวกสาวกเข้ามาหาพระเยซูพร้อมกับคำถามข้อหนึ่ง "ใครเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์" พวกเขาถามพวกสาวกมักจะกังวลเกี่ยวกับใครสำคัญและใครไม่สำคัญ บางทีพวกเขาคิดว่าพระเยซูจะตอบว่า "เปโตร" หรือ "ยอห์น" หรือ "ยากอบ"

แต่พระเยซูไม่ได้ตอบอย่างนั้น พระเยซูทำในสิ่งที่ทำให้พวกเขาทุกคนพากันประหลาดใจ พระองค์ชี้ไปที่เด็กคนหนึ่งที่อยู่ในฝูงชน พระองค์เรียกเด็กคนนั้นมาหาพระองค์ และให้เด็กยืนอยู่ในที่ซึ่งทุกคนสามารถมองเห็นเขา แล้วพระเยซูสอนบทเรียนที่สำคัญมากแก่สาวก

"เราขอบอกพวกเจ้าว่า" พระเยซูพูด "ใครก็ตามที่ไม่ได้มาหาพระเจ้าเหมือนกับเด็กเล็ก ๆ จะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในแผ่นดินหรือครอบครัวของพระเจ้า" พระองค์อธิบายให้ฟังว่าพระองค์หมายถึงอะไร "ดังนั้น ใครก็ตามที่จะถ่อมตัวลงเหมือนกับเด็กเล็กคนนี้ คนนั้นก็จะเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์" ต้องใช้ความถ่อมใจถ่อมตัวเพื่อที่จะมาหาพระเยซู ต้องรู้ว่าเราไม่ดีพอหรือฉลาดพอที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จได้ตามวิธีของเราเอง ผู้ที่เชื่อในพระเยซูด้วยความถ่อมใจอย่างง่าย ๆเท่านั้นและการเชื่อวางใจเหมือนของเด็กจึงจะสามารถเป็นสมาชิกครอบครัวของพระเจ้าได้

พระเยซูพูดว่า "ใครก็ตามที่จะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเราก็จะรับเขาด้วย" นี่แสดงให้เราเห็นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าถือว่าเด็กที่เชื่อในพระองค์มีค่ามากขนาดไหน

เด็ก ๆ อาจจะคิดว่า "ตอนนี้หนูเป็นเพียงเด็กคนหนึ่งเท่านั้น และคงไม่สำคัญสำหรับพระเจ้าหรอกว่าหนูจะประพฤติตัวยังไง" โอ แต่ว่าสำคัญนะ พระเยซูสนใจความประพฤติของเด็กเช่นเดียวกับที่พระองค์สนใจความประพฤติของผู้ใหญ่ พระองค์เฝ้าดูทุกสิ่งทุกอย่างที่เด็กๆทำ พระองค์พอใจเวลาที่เด็กๆทำสิ่งที่ถูก และไม่พอใจเวลาที่เด็กๆทำผิด การกระทำของเด็ก ๆ สำคัญมากสำหรับพระองค์ ความต้องการที่จะทำให้พระองค์พอใจน่าจะเป็นแรงจูงใจที่สำคัญมากอย่างหนึ่งในชีวิตของเด็ก ๆ เพราะพระองค์ทรงห่วงใยเด็กทุกคน ในสายตาของพระองค์เด็กมีค่าเท่ากับผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะเด็กเล็กหรือเด็กโต ยากจนหรือร่ำรวย ไม่ว่าใครที่เคยมีชีวิตอยู่ ในทุกวันเด็ก ๆ จำเป็นต้องขอให้พระองค์ช่วยให้เด็ก ๆ ทำสิ่งที่ถูก ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครองเห็น เพื่อว่าเด็ก ๆ จะไม่ทำให้พระองค์ผิดหวัง

พระเยซูอธิบายกับสาวกของพระองค์ว่า ทำไมพวกเขาจึงต้องยอมให้เด็ก ๆ มาหาพระองค์ "เพราะบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะเที่ยวหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด" พระองค์กำลังจะบอกว่า "เด็กก็หลงหายเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ พวกเขาเป็นคนบาปและต้องการพระผู้ช่วยให้รอด ให้พวกเขามาหาเราและได้รับความรอด และให้พวกเขาติดตามเราตลอดวันเวลาในชีวิตของพวกเขา"

เพื่อเป็นการชี้ให้พวกเขาและเราเห็นว่า การหลงหายเป็นสิ่งที่น่ากลัวขนาดไหน และเพื่อเป็นการอธิบายว่า ผู้ที่หลงหายสามารถถูกพบได้ยังไง พระองค์จึงเล่าเรื่องที่น่าอัศจรรย์เกี่ยวกับผู้เลี้ยงแกะที่แกะตัวหนึ่งได้หลงหายไป

CC 5-1

CC 5-2 ผู้เลี้ยงแกะและแกะของเขา

ครั้งหนึ่ง มีผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งที่มีแกะอยู่ในความดูแลของเขาหนึ่งร้อยตัว ผู้เลี้ยงแกะรู้จักแกะแต่ละตัวและตั้งชื่อให้แกะทุกตัว ทุกเช้า ผู้เลี้ยงแกะที่ดีจะพาฝูงแกะของเขาออกไปที่ทุ่งหญ้าเพื่อหาหญ้าเขียวสดและน้ำที่เย็นสงบ บางครั้งทางเดินก็ขรุขระและมีก้อนหินมาก และบางครั้งก็มีช่องแคบที่ลึกและหน้าผาสูงชันที่คนอาจจะลื่นหรือก้าวพลาดไป ซึ่งอาจเป็นเหตุให้แกะถลำตกไปจากเขาลงไปที่ห้วยลึกข้างล่างได้

แกะไม่สามารถมองไปข้างหน้าพวกมันได้ไกลมากนัก และถ้าไม่มีใครนำทางพวกมันแล้วละก็ พวกมันจะหลงทางอย่างแน่นอน แต่ผู้เลี้ยงแกะรู้จักทาง และเขามักจะเดินนำไปข้างหน้าและนำฝูงแกะไปในทางที่ถูก ห่างจากทางที่เป็นอันตราย สิงโต หมี และสัตว์ป่าที่ดุร้ายชนิดอื่นมักจะดักซุ่มอยู่ในพุ่มไม้และระหว่างต้นไม้เฝ้ารอคอยเพื่อตะครุบลูกแกะตัวน้อยหรือแกะที่หลงห่างจากคนเลี้ยงแกะ

เป็นเรื่องง่ายสำหรับลูกแกะที่จะตกลงไปในหลุมลึกหรือบ่อที่มีหญ้าปกคลุมไว้ครึ่งหนึ่ง แกะขาหักได้ง่าย หรือแม้กระทั่งอดอาหารตายถ้าหากผู้เลี้ยงแกะของมันหามันไม่เจอ

ถ้าสัตว์ป่า อย่างเช่น สิงโตหรือหมีโจมตีแกะ ผู้เลี้ยงแกะที่เฝ้าระวังอยู่จะเห็นได้ทันที ก็จะเอาก้อนหินแหลม ๆ ใส่ไว้ในหนังสติ๊กของเขาและยิงหนังสติ๊กให้ก้อนหินปลิวตรงไปที่หัวของสิงโตเพื่อฆ่าสิงโตตัวนั้น

บางครั้งลูกแกะยังคงวิ่งหนีห่างออกไปในป่า หรือหลงห่างไกลออกไปและไกลจากผู้เลี้ยงแกะ แต่ละครั้งผู้เลี้ยงแกะจะเรียกมันกลับมา ถ้าลูกแกะไม่กลับมา ผู้เลี้ยงก็จะออกไปค้นหามัน ถ้าลูกแกะยังไม่ยอมกลับมา ผู้เลี้ยงแกะก็จะเอาไม้ของเขาและตีขาลูกแกะ ทำให้ขาลูกแกะหัก แล้วผู้เลี้ยงแกะก็จะพันขาที่หักด้วยแผ่นไม้บาง ๆ และอุ้มลูกแกะของเขาอย่างอ่อนโยนจนกว่าขาของมันจะหาย แม้ว่าขาของลูกแกะจะได้รับบาดเจ็บ ถึงกระนั้นลูกแกะจะรู้สึกดีขนาดไหนที่ได้อยู่ใกล้กับผู้เลี้ยงของมัน ลูกแกะตัวนั้นเรียนรู้บทเรียนที่ดี มันจะไม่วิ่งหนีไปอีกหลังจากขาที่หักของมันได้รับการรักษาหายแล้ว

การนำแกะของเขากลับมาเข้าคอกในตอนกลางคืน ผู้เลี้ยงที่ดีจะนับแกะของเขาขณะที่มันเดินเข้าคอก จะต้องมีแกะหนึ่งร้อยตัว แต่เขาพบว่ามีแกะเหลือเพียงเก้าสิบเก้าตัว หายไปตัวหนึ่ง ผู้เลี้ยงแกะจัดการให้แกะตัวอื่น ๆ เข้าที่พักและปลอดภัยแล้ว เขาก็ออกไปเพื่อหาแกะตัวที่หลงหายตัวหนึ่งของเขา

CC 5-2

CC 5-3 ผู้เลี้ยงแกะพบแกะที่หลงหายไป

ผู้เลี้ยงแกะขึ้นไปบนภูเขา ขนลุกขนพองกับลมกลางคืนที่หนาวเย็นจัด หนามแหลมคมทิ่มแทงและบาดมือและหน้าของเขา เท้าของเขาลื่นไถลไปขณะที่เขาเดินไปบนก้อนหินที่เป็นอันตรายพร้อมกับเรียกชื่อแกะที่หลงหายไป

ขณะที่เขาเข้าไปใกล้พอที่แกะตัวนั้นจะได้ยินเสียงของเขา แกะที่หลงหายจำเสียงผู้เลี้ยงของมันได้และส่งเสียงร้องออกมา "แบะ แบะ แบะ" ผู้เลี้ยงเอนตัวเข้าไปใกล้ก้อนหินขนาดใหญ่และเห็นแกะที่หลงหายของเขาติดแน่นอยู่ในพงหนาม ผู้เลี้ยงแกะมีความสุขมากขนาดไหนที่พบแกะที่หลงหายไปของเขา

ผู้เลี้ยงแกะพูดด้วยเสียงเบา ๆ อย่างปลอบโยนว่า "อย่าร้องไห้ เราจะช่วยเจ้าออกมา" ในนาทีต่อมา เขาจับแกะที่หลงหายออกมาจากต้นหนามและจับมันซุกไว้ใต้แขนของเขาเพื่อกลับบ้านอีกครั้ง แกะยังคงตัวสั่น แต่ไม่นานนักก็เริ่มรู้สึกสบายเป็นปกติดีกับร่างกายที่อบอุ่นของผู้เลี้ยงแกะ

CC 5-3

CC 5-4 เขาแบกแกะกลับเข้าคอก

ผู้เลี้ยงแกะยกลูกแกะขึ้นไว้บนบ่าที่แข็งแรงของเขาและแบกมันลงภูเขาตรงกลับบ้าน เขาพูดปลอบโยนลูกแกะของเขาขณะที่เขาเดินกลับบ้าน ผู้เลี้ยงแกะเรียกเพื่อนของเขามาเพื่อบอกให้พวกเขายินดีกับเขา "มาชื่นชมยินดีกับข้า" เขาพูด "เพราะข้าพบแกะของข้าที่หลงหายไป" ผู้เลี้ยงแกะที่ดีวางแกะที่หลงหายรวมกับแกะอีกเก้าสิบเก้าตัวและร่าเริงยินดีกับเพื่อน ๆ ของเขาเพราะได้พบแกะที่หลงหายไปแล้ว

CC 5-4

CC 5-5 พระเยซูทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

เด็ก ๆ เดาออกไหมว่า ผู้เลี้ยงที่ดีเตือนเราถึงพระเยซู พระเยซูบอกว่า "เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และรู้จักแกะของเรา และแกะของเรารู้จักเรา" เราเป็นเหมือนลูกแกะที่หลงหายคือ ไม่เชื่อฟัง หลงหาย และไม่มีทางที่จะช่วยตัวเราเองให้รอดได้ ถ้าเพียงแต่เราจะยอมรับความห่วงใยด้วยความรักของพระเยซู พระผู้เลี้ยงที่ดีเท่านั้น เราก็สามารถได้รับความรอด พระเยซูทำมากกว่าผู้เลี้ยงแกะในเรื่อง พระองค์บอกว่า "เราสละชีวิตของเราเพื่อแกะ" พระเยซูรักเรามากจนกระทั่งพระองค์ตายแทนเรา พระองค์สละชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขนเพื่อแกะที่หลงทาง หลงหายและน่าสงสารของพระองค์จะสามารถถูกพบได้

บางทีเด็ก ๆ อาจจะยังไม่เคยให้พระองค์เข้ามาในจิตใจเพื่อเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ดังนั้นจึงไม่รู้ว่าการเป็นของพระองค์และมีพระองค์เป็นพระผู้เลี้ยงที่ใจดีของเด็ก ๆ ด้วยนั้นเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ขนาดไหน พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ใจดีที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ และสิ่งที่ใจดีที่สุดที่พระเยซูทำคือสละชีวิตของพระองค์เพื่อแกะของพระองค์ คือตายบนไม้กางเขนเพราะความบาปของเรา

CC 5-6 เด็ก ๆ เป็นส่วนหนึ่งของฝูงแกะของพระเจ้า

เมื่อจบการอธิบายกับเหล่าสาวกว่า ทำไมเด็กจึงสำคัญมากสำหรับพระองค์ และดังนั้นพระเยซูจึงเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เด็กสามารถเป็นลูกแกะของพระองค์ เป็นส่วนหนึ่งของฝูงแกะของพระองค์ พระองค์ต้องการให้เด็ก ๆ มาหาพระองค์เพื่อจะได้รับความรอด พระองค์ต้องการให้พวกเขาติดตามการนำทางที่อ่อนโยนของพระองค์ในขณะที่พวกเขายังเด็ก เพื่อว่าเมื่อพวกเขาโตขึ้นพวกเขาจะยังคงติดตามพระองค์และทำงานของพระองค์ท่ามกลางผู้คนทั้งหลาย

พระเยซูต้องการนำเด็กของพระองค์เข้าไปในทุ่งหญ้าเขียวสดของพระวจนะของพระองค์คือพระคัมภีร์ ที่ซึ่งพวกเขาสามารถเรียนรู้สิ่งที่น่าอัศจรรย์เกี่ยวกับพระองค์และสิ่งที่พระองค์ต้องการให้พวกเขาทำ พระคัมภีร์เป็นเหมือนกับอาหารสำหรับจิตวิญญาณของเรา ซึ่งทำให้เราแข็งแรงอยู่ภายในเพื่อต่อต้านการล่อลวงให้ทำผิด และเมื่อเราได้รับการเลี้ยงดูด้วยพระวจนะของพระเจ้า เราเติบโตขึ้นในจิตวิญญาณของเราและไม่เป็นคริสเตียนเด็กทารกอีกต่อไป

เด็กสำคัญสำหรับพระเยซูคริสต์มากจนกระทั่งพระองค์เรียกเด็ก ๆ ทุกหนทุกแห่งให้มาและติดตามพระองค์ บางทีเด็กที่นี่สามารถช่วยพระองค์ได้โดยการบอกเด็กคนอื่นที่อยู่แถวบ้านของเราเกี่ยวกับพระผู้เลี้ยงที่ดีที่ห่วงใยลูกแกะของพระองค์

CC 5-5/CC 5-6

CC 5-7 พระเยซูยืนอยู่ที่ประตูใจของเด็ก ๆ

พระเยซูบอกว่า *"นี่แน่ะ เรายืนอยู่ที่ประตูและเคาะ ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขา และจะทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะทานอาหารร่วมกับเรา"* (วิวรณ์ 3:20) พระเยซูยืนอยู่นอกประตูใจแต่ละคน ต้องการที่จะเข้ามาในชีวิตของพวกเขาและทรงประทานการยกโทษ ความชื่นชมยินดี และพระพรให้กับพวกเขา ให้สังเกตดูในรูปภาพของเราว่าไม่มีมือจับอยู่ด้านนอกของประตู ดังนั้นการเข้าประตูใจของเรา พระเจ้าจะไม่บุกรุกเข้ามาในชีวิตของเด็ก ๆ แต่พระองค์จะรอคอยจนกว่าเราจะเชิญพระองค์เข้ามาข้างใน เด็ก ๆ จะต้องเปิดประตูใจของเด็กๆจากด้านในเพื่อให้พระเยซูเข้ามา

พระองค์ไม่เพียงแต่ต้องการเข้ามาในจิตใจของเด็ก ๆ เท่านั้น แต่พระองค์ต้องการทานอาหารกับเด็ก ๆ ด้วย ซึ่งหมายถึงมีความสุขกับการสามัคคีธรรมที่อ่อนหวานที่มาจากการได้รู้จักและเชื่อฟังพระองค์ ทำไมไม่เปิดประตูใจของเราให้พระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และพระองค์ทรงเชิญเด็กในโลกทุกคนให้มาหาพระองค์

CC 5-7

การเลี้ยงคนห้าพันคน

มัทธิว 14:13-21; มาระโก 6:31-44; ลูกา 9:10-17; ยอห์น 6:1-14

บทที่ 6

CC 6-1 พระเยซูพูดกับฝูงชน

เด็กผู้ชายคนหนึ่งมองข้ามชายฝั่งทะเลกาลิลีที่ถูกทิ้งร้างเป็นที่เปลี่ยว แต่วันนั้นบริเวณชายฝั่งไม่ได้ถูกทิ้งร้างเป็นที่เปลี่ยวอีกต่อไป ที่นั่นมีกลุ่มคนกลุ่มใหญ่ที่สุดที่เขาเคยเห็น ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็กผู้ชาย และเด็กผู้หญิง ทุกคนให้ความสนใจอยู่กับคนคนหนึ่งคือพระเยซูซึ่งกำลังพูดอยู่กับฝูงชน เด็กผู้ชายคนนั้นค่อย ๆ เบียดผู้คนเพื่อจะเข้าไปอยู่ด้านหน้าสุด มีคนมากมายเกินกว่าที่เขาจะนับได้ มีผู้ชายห้าพันคนโดยไม่นับรวมผู้หญิงและเด็ก

ขณะที่พระเยซูพูดกับคนจำนวนมาก พระองค์ได้สอนพวกเขาถึงความจริงที่น่าพิศวงเกี่ยวกับพระเจ้า สวรรค์ และคนจะไปสวรรค์ได้อย่างไร

เช้าวันนั้น เด็กผู้ชายคนนั้นเต็มไปด้วยความตื่นเต้นมากที่ได้ยินคำพูดที่พระเยซูพูด จนกระทั่งทำให้เขาลืมนึกถึงเวลาอาหารเที่ยงไปเลย ดูเหมือนว่าทุกคนจะลืมเกี่ยวกับอาหารเที่ยง นั่นเป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามาก่อนเลย ขณะที่เวลาบ่ายกำลังจะผ่านไป กระเพาะอาหารของเด็กชายเวลานี้กำลังเริ่มรู้สึกหิว

CC 6-1

CC 6-2 เหล่าสาวกบอกพระเยซูว่าประชาชนไม่มีขนมปัง (ข้าวหรืออาหาร)

เด็กผู้ชายคนนั้นเห็นสาวกสองคนกำลังพูดกับพระเยซู เขาอยู่ใกล้พอที่จะได้ยินสิ่งที่พวกเขากำลังพูดกับพระเยซู "พระองค์เจ้าข้า ที่นี่เป็นที่เปลี่ยวและใกล้จะมืดค่ำแล้ว ให้คนกลับบ้านเถิด หรืออย่างน้อยที่สุดบอกให้พวกเขาไปซื้ออาหารในหมู่บ้านบริเวณรอบ ๆ พวกเขาไม่ได้กินอะไรมาทั้งวัน"

แล้วเด็กผู้ชายคนนั้นได้ยินพระเยซูตอบว่า "พวกเขาไม่จำเป็นต้องจากไปทั้ง ๆ ที่ยังหิวอยู่ เราไม่สามารถส่งพวกเขากลับไปโดยที่ไม่มีอาหาร พวกเขาอาจจะเป็นลมหรือล้มหมดสติไประหว่างทางกลับบ้าน เราต้องการอาหารสำหรับพวกเขา"

"อะไรนะครับ!" พวกสาวกอุทานออกมา "ทำไมเราต้องทำแบบนั้น ในกล่องเงินของพวกเราไม่มีเงินมากมายขนาดนั้น เราไม่สามารถซื้ออาหารพอสำหรับให้ทุกคนกินคนละนิดละหน่อย ถึงแม้เราจะมีเงินพอ แต่เราจะไปหาซื้ออาหารได้ที่ไหน แถวนี้ไม่มีตลาดอยู่ใกล้ ๆ เราอยู่ในบริเวณที่เปลี่ยวนะครับ"

"ประชาชนไม่ควรถูกส่งกลับไปทั้ง ๆ ที่ยังหิว" พระเยซูพูด

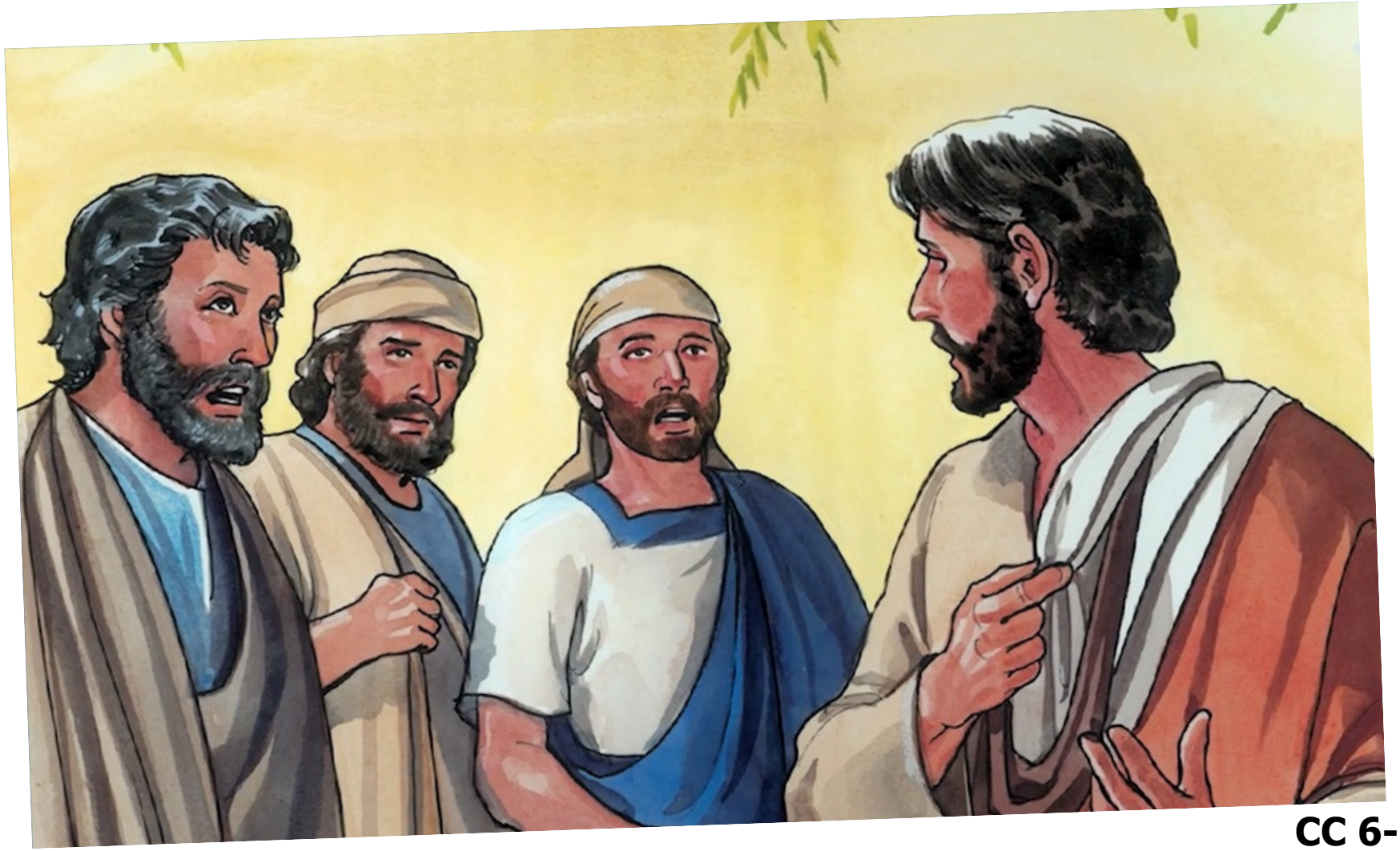

CC 6-2

CC 6-3 เด็กผู้ชายคนนั้นเสนอที่จะมอบอาหารกลางวันให้

เด็กผู้ชายคนนั้นจำอาหารกลางวันของเขาได้ทันที ใช่ เขายังมีอาหารอยู่ แม่ของเขาเตรียมอาหารให้เขาตอนเช้าวันนั้น แต่เขาเกือบจะลืมไปแล้ว เขาก้าวไปหาแอนดรูว์ สาวกคนหนึ่งด้วยความตื่นเต้น "ท่านครับ ผมสนใจฟังสิ่งที่พระเยซูสอนมากจนกระทั่งผมไม่ได้นึกถึงที่จะกินขนมปังและปลาของผมที่แม่เตรียมไว้ให้ผมเมื่อเช้านี้ ผมรู้ว่าพระเยซูจะต้องหิวแน่ ๆ และผมอยากจะมอบอาหารกลางวันของผมให้ท่าน เป็นอาหารกลางวันที่มีไม่มากนัก แต่ผมอยากจะให้พระเยซูทาน ผมเอาไปให้ท่านได้ไหมครับ"

แอนดรูว์ยิ้มและพาเด็กผู้ชายคนนั้นไปหาพระเยซู "นายท่าน ที่นี่มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งมีขนมปังชิ้นเล็ก ๆ ห้าก้อนกับปลาตัวเล็ก ๆ สองตัว เขาอยากจะให้พระองค์ทานอาหารกลางวันของเขา แต่จะทำยังไงดีกับฝูงชนทั้งหมดนี้ พวกสาวกรู้ว่า พระเยซูจะไม่ทานอาหารกลางวันด้วยพระองค์เอง เพราะพระองค์สนใจการกินของประชาชน ไม่ใช่ตัวพระองค์เอง

พวกสาวกอ่อนอกอ่อนใจกับงานที่เป็นไปไม่ได้ที่พระเยซูมอบให้พวกเขาในการเลี้ยงประชาชนที่หิวมากมายหลายคน

พระเยซูมองดูเด็กผู้ชายคนนี้ที่มีใบหน้าสดใสและกระตือรือร้น แล้วถามว่า "เด็กน้อย หนูเต็มใจที่จะมอบอาหารกลางวันของหนูให้กับเราหรือ"

"ใช่ครับ นายท่าน" เด็กผู้ชายคนนั้นตอบ "มีไม่มากนักหรอกครับ แต่ผมอยากจะให้ท่านทานทั้งหมด" เขาพูดขณะที่มอบอาหารนั้นให้พระเยซู

พระเยซูพูดกับเหล่าสาวกว่า "จัดให้ประชาชนนั่งเป็นกลุ่ม ๆ บนพื้นหญ้า กลุ่มละห้าสิบคนและหนึ่งร้อยคน" พระเยซูต้องการให้การแจกอาหารให้กับประชาชนเป็นไปโดยง่าย เรื่องนี้สอนเราว่า พระเจ้าทำงานด้วยวิธีการที่เป็นระบบ เป็นระเบียบเรียบร้อย

"นั่งลง ทุกคนนั่งลง นั่งลงเป็นกลุ่ม กลุ่มละห้าสิบคนหรือหนึ่งร้อยคน" พวกสาวกตะโกนบอกขณะที่เดินไปในกลุ่มคน

"ทำไมหรือ เกิดอะไรขึ้น" ประชาชนถาม

"เราจะกินอาหารหรือ" คนอื่น ๆ ถาม

"กิน กินอะไร?"

"ไม่เป็นไร ขอเพียงแต่ให้เราทำตามที่พระเยซูบอก แล้วพวกท่านก็จะรู้เอง"

CC 6-3

CC 6-4 พระเยซูทรงอวยพระพรและหักอาหารกลางวัน

แล้วพระเยซูนำอาหารกลางวันของเด็กผู้ชายคนนั้นมา พระองค์อธิษฐานและขอบพระคุณพระบิดาของพระองค์สำหรับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว พระองค์ได้ให้ตัวอย่างที่น่าอัศจรรย์แก่เรา ด้วยการแสดงให้เราเห็นว่า เราควรขอบพระคุณพระเจ้าเสมอสำหรับอาหารของเรา ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนหรือเรามีอาหารมากน้อยแค่ไหน

แล้วพระเยซูเริ่มหักขนมปังและปลาออกเป็นชิ้นและมอบอาหารนั้นให้กับสาวกของพระองค์เพื่อแจกให้กับประชาชน สิ่งที่แปลกก็คือ ไม่ว่าพระองค์จะหักอาหารออกมากแค่ไหน ก็มักจะมีอาหารเหลือมากกว่าเสมอ เด็กผู้ชายคนนั้นกำลังเห็นการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาของเขา เขาจะต้องบอกกับแม่ของเขาอย่างแน่นอนเกี่ยวกับการอัศจรรย์ที่พระเยซูทำกับอาหารกลางวันเล็กน้อยที่แม่จัด เตรียมสำหรับเขา นี่จะเป็นสิ่งที่เขาจะไม่มีวันลืมเลย

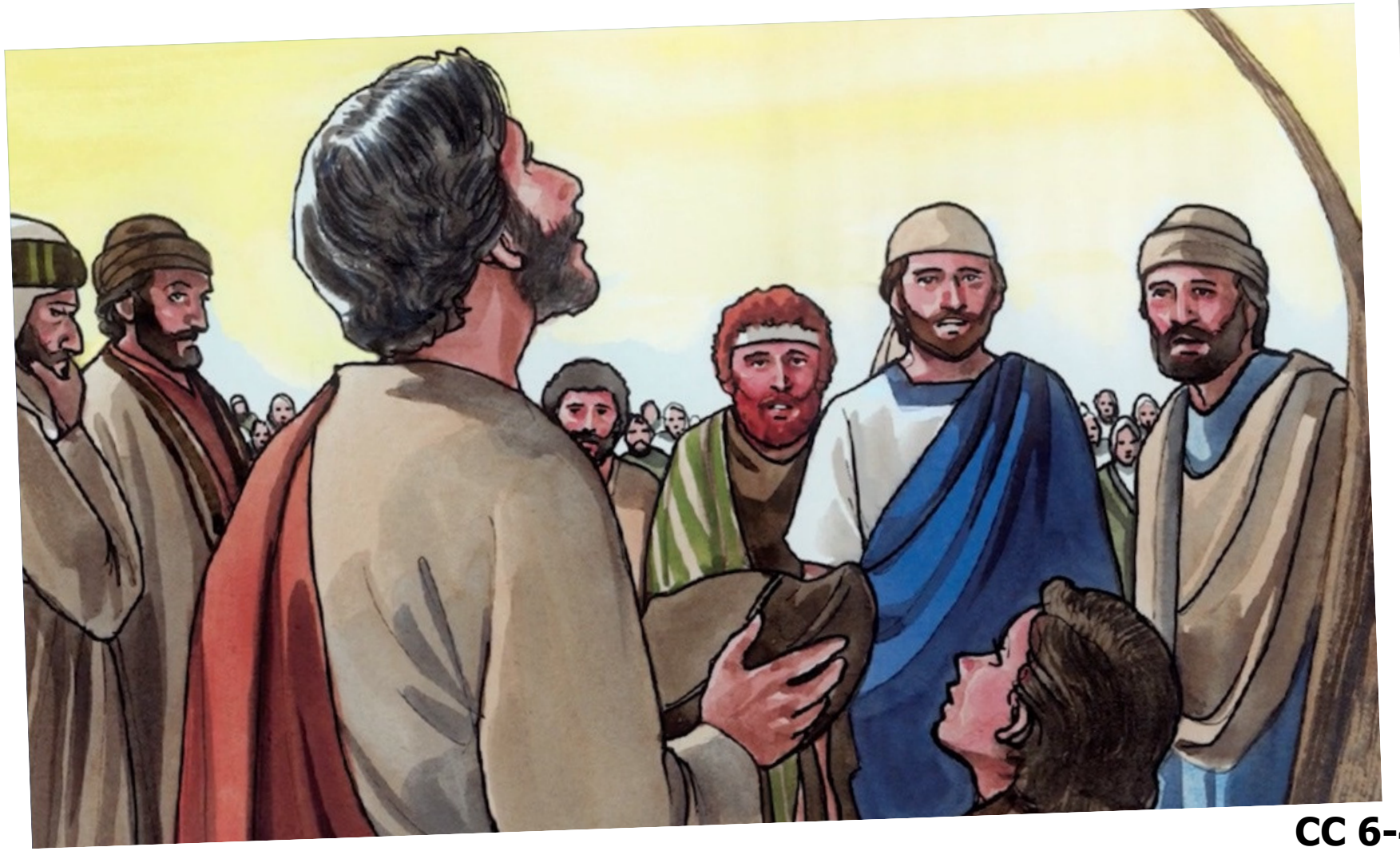

CC 6-4

CC 6-5 พวกสาวกแจกอาหาร

ไม่นานนักเหล่าสาวกทุกคนก็กำลังนำอาหารไปให้ประชาชนเร็วเท่าที่พวกเขาสามารถเดินกลับไปกลับมาบริเวณเนินเขาแห่งนั้น ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พวกเขากลับมาเพื่อจะเอาอาหารเพิ่มมากขึ้นและมีขนมปังมากกว่าและปลามากกว่ารอคอยพวกเขาอยู่เสมอขณะที่อาหารนั้นมาจากมือขององค์พระเยซูเจ้า เด็กผู้ชายคนนั้น เหล่าสาวก และประชาชนมองดูด้วยความประหลาดใจและอัศจรรย์ใจ นี่จะต้องเป็นพระเจ้าจริง ๆ ที่ทรงสร้างโลกและไม่ได้แขวนโลกไว้กับอะไรเลย เป็นสิ่งที่ง่ายสำหรับพระองค์ที่จะเลี้ยงคนมากมายด้วยขนมปังก้อนเล็ก ๆ ห้าก้อนและปลาเล็ก ๆ สองตัว สิ่งที่พระองค์ต้องการคือคนที่เต็มใจที่จะให้สิ่งที่เขามี

ทุกคนกินจนกระทั่งพวกเขากินไม่ได้อีก เด็กผู้ชายคนนั้นไม่เคยมีอาหารทานมากขนาดนี้ เขาจะไม่มีมากขนาดนี้ถ้าหากเขาทานอาหารกลางวันของเขาทั้งหมดด้วยตัวเขาเอง

เป็นการอัศจรรย์จริง ๆ ผู้ชายกว่าห้าพันคน บวกกับผู้หญิงและเด็กอีกที่ได้รับการเลี้ยงด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว

เด็ก ๆ รู้ไหมว่า สิ่งที่พระเยซูทำกับอาหารกลางวันของเด็กผู้ชายคนนั้น เป็นสิ่งที่พระเจ้ายังคงทำกับเงิน เวลา และของประทานที่เรามอบให้กับพระองค์ในปัจจุบันนี้ พระองค์นำสิ่งเล็กน้อยที่เรามีและเพิ่มทวีมากขึ้นด้วยวิธีการที่น่าอัศจรรย์เพื่อช่วยคนอื่นให้ได้ยินพระกิตติคุณและได้รับการเลี้ยงดูด้วยความจริงของพระเยซู คืออาหารแห่งชีวิต

เมื่ออาหารมื้อนั้นเสร็จสิ้นแล้ว พระเยซูบอกสาวกของพระองค์ "ตอนนี้ให้เก็บรวบรวมเศษอาหารที่เหลือทั้งหมดเพื่อว่าจะไม่มีอะไรตกหล่น"

CC 6-5

CC 6-6 เหล่าสาวกรวบรวมอาหารที่เหลือ

ดังนั้น พวกเขาเก็บอาหารเหลือได้สิบสองกระบุงเต็ม และนำอาหารนั้นขึ้นไปไว้บนเรือของพวกเขาบ้าง ขณะที่พระเยซูให้เหล่าสาวกรวบรวมอาหารทั้งหมด เราได้เรียนรู้จากเรื่องนี้ว่า ความสุรุ่ยสุร่ายไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เราอาจถามว่า ถ้าพระคริสต์สามารถทำให้ขนมปังและปลาเพิ่มจำนวนมากขึ้นโดยการอัศจรรย์ได้แล้ว ทำไมถึงรบกวนให้เก็บอาหารที่เหลือ แต่พระเจ้าให้เรารู้ความคิดของพระองค์ในเรื่องนั้นขณะที่พระเยซูบอกเหล่าสาวกให้รวบรวมอาหารที่เหลือ

เราเรียนรู้ว่า พระเจ้าแห่งจักรวาลไม่สุรุ่ยสุร่ายกับการทรงสร้างของพระองค์ เราจึงไม่ควรเป็นคนสุรุ่ยสุร่าย ในขณะเดียวกันเราไม่ควรมีอาหารมากกว่าที่เราสามารถทานได้ แล้วก็เหลืออาหารไว้มากเพื่อจะโยนทิ้ง แล้วเกี่ยวกับสิ่งของต่าง ๆ ของเราล่ะ บางครั้ง เสื้อ ถุงมือ รองเท้าผ้าใบ และหมวกถูกทิ้งไว้ที่โรงเรียน ในโรงยิม หรือที่สนามบอล แล้วก็หาไม่พบ พระเจ้าต้องการให้เราเรียนรู้ที่จะดูแลเอาใจใส่สิ่งของของเราและระมัดระวังสิ่งของเหล่านั้น พระองค์ต้องการให้เราไม่เป็นคนสุรุ่ยสุร่าย บางครั้ง จักรยาน ลูกบอล ตุ๊กตา และหนังสือถูกทิ้งไว้นอกบ้านและเสียไปเพราะถูกฝนและแสงแดด พระเจ้าทรงประทานสิ่งดี ๆ แก่เราเพื่อให้เรามีความสุข และพระองค์ต้องการให้เราดูแลเอาใจใส่สิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้กับเรา พระองค์บอกว่าถ้าเราสัตย์ซื่อในการดูแลสิ่งที่เรามี พระองค์ก็สามารถไว้ใจเราด้วยพระพรและความรับผิดชอบที่มากกว่าได้

สมมุติว่าเด็กผู้ชายคนนั้นที่มอบอาหารกลางวันให้กับพระเยซูพูดกับตัวเขาเองว่า "ผมหิวมาก ผมเป็นเด็กผู้ชายที่กำลังโต และอาหารกลางวันนี่เป็นของผม แม่ของผมจัดเตรียมไว้ให้ผมและผมเป็นคนเอามาที่นี้ และผมต้องการอาหารนั้น ก็จะไม่มีความหมายอะไรกับการมอบอาหารนั้นให้คนอื่น นอกจากนี้ อาหารนั้นก็น้อยมากจนไม่สามารถทำอะไรได้กับประชาชนทั้งหมดนี้ ผมก็เพียงแค่ออกไปและกินอาหารนั้น" ถ้าหากเขาพูดอย่างนั้น เด็ก ๆ คิดว่าเขาจะได้เห็นการอัศจรรย์ของพระคริสต์เพื่อประชาชนทั้งหมดนั้นหรือเปล่า เด็ก ๆ ยินดีไหมที่เขามอบสิ่งที่เขามี แม้ว่าเขาจะไม่ได้มีมากนักก็ตาม

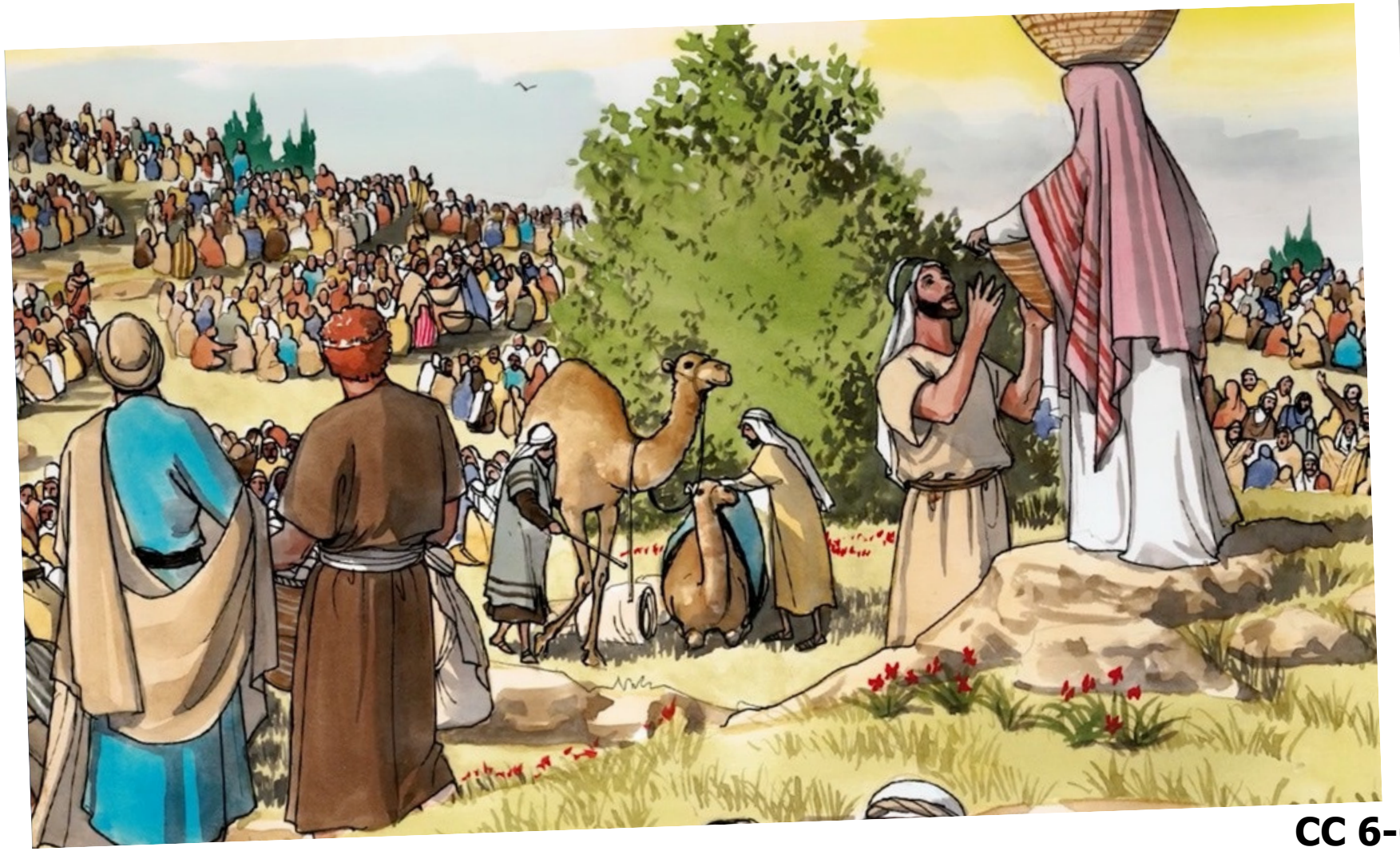

CC 6-6

CC 5-7 การมอบทุกสิ่งของเราแด่พระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการมากกว่าสิ่งที่เรามี นั่นคือพระองค์ต้องการเรา พระองค์ยืนอยู่ที่ประตูใจของเราและพูดว่า "ลูกรัก จงมอบใจของลูกให้กับพ่อ" และพระองค์พูดไว้ในพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งว่า "จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า" พระเยซูต้องการให้ครูและเด็ก ๆ ถวายตัวของเรากับพระองค์เช่นเดียวกับที่พระเยซูได้รับการถวายอาหารกลางวันทั้งหมดของเด็กผู้ชายคนนั้น ถ้าฉันถวายตัวของฉันทั้งหมดให้กับพระองค์ นั่นหมายถึงความตั้งใจของฉัน ซึ่งส่วนนั้นของฉันเป็นส่วนที่ทำการตัดสินใจและเลือก ฉันต้องให้พระองค์เลือกแทนฉันในทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ในการถวายจิตใจของฉันให้กับพระองค์ ฉันต้องให้พระองค์ควบคุมความคิดและจิตใจของฉัน ตาของฉัน ซึ่งหมายถึงสิ่งที่ฉันมองดู อ่าน และการดูโทรทัศน์ รายการโทรทัศน์ในเชิงแนะนำที่ทำให้เราคิดถึงข้อคิดที่ผิดๆล่ะ และรูปภาพที่คนอื่นพยายามชี้ให้เราดูซึ่งจะทำให้พระองค์ไม่พอพระทัยล่ะ เราใช้ตาของเรามากแค่ไหนในการอ่านและศึกษาพระวจนะของพระเจ้า

หูของฉันควรเป็นของพระคริสต์ เพลงแบบไหนที่ฉันฟัง ฉันยอมให้หูของฉันฟังเรื่องตลกลามกหรือคำซุบซิบนินทาและการตำหนิติเตียนคนอื่นหรือเปล่า ฉันฟังสิ่งที่จะช่วยฉันและทำให้ฉันเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งขึ้นหรือเปล่า

แล้วมือและเท้าของฉันล่ะ เป็นของพระเยซูหรือเปล่า ฉันปล่อยให้เท้าของฉันพาฉันไปสถานที่ซึ่งพระองค์ไม่อยากไปหรือเปล่า สถานที่ซึ่งจะทำให้คำพยานของฉันถูกทำให้เป็นมลทินหรือไม่ หรือฉัน "เดินทาง" ไปกับกลุ่มคริสเตียน มือของฉันยุ่งอยู่กับการทำงานเพื่อพระองค์และรับใช้พระองค์หรือเปล่า

และเราต้องไม่ลืมริมฝีปากของเรา เราควรจะระมัดระวังอย่างไรกับสิ่งที่เราพูดเมื่อริมฝีปากของเราได้ถวายให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เป็นสิ่งที่ง่ายมากที่จะติดนิสัยใช้คำสบถสาบานและภาษาที่น่าเกลียด บางครั้งเราพูดกับพ่อแม่และพี่ของเราอย่างขาดความเคารพนับถือโดยที่ไม่ได้คิด เราจำเป็นจะต้องทูลขอให้พระเจ้าช่วยเราให้ระมัดระวังคำพูดของเราอยู่เสมอ เพื่อทุกคนจะรู้ว่า เราเป็นของพระองค์โดยคำพูดที่แสดงความเมตตาและคำพูดที่ให้เกียรติซึ่งออกมาจากริมฝีปากของเรา

ดังนั้น เวลาเราพูดว่า "ใช่ ฉันถวายจิตใจของฉัน คือทุกสิ่งทุกอย่างของฉันให้กับพระเยซู" เราต้องหยุดและคิดอย่างจริงจังเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งหมายความถึงเมื่อพระองค์ทรงเป็นที่หนึ่งและปกครองอยู่ในจิตใจและชีวิตของเราในฐานะกษัตริย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า

บางทีเด็ก ๆ หลายคนได้ต้อนรับพระเยซูเข้ามาในจิตใจแล้วในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด แต่มีกี่คนที่ร้องบทเพลงที่เป็นคำอธิษฐานนี้อย่างจริงใจ และหมายความตามนั้นอย่างแท้จริง

ข้ามอบทุกสิ่งแด่พระเยซู
มอบถวายด้วยความยินดี
ข้าจะรักและพึ่งพระเยซู
ต่อพระพักตร์ตลอดชีวี
ข้าขอมอบถวาย
ข้าขอมอบถวาย
มอบถวายหมดแด่พระเยซู
พระผู้ช่วยประเสริฐ

CC 5-7

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ

มัทธิว 14:24-33; มาระโก 6:47-51; ยอห์น 6:16-21

บทที่ 7

CC 7-1 พระเยซูส่งฝูงชนกลับไป

หลังจากที่พระเยซูทรงเสร็จสิ้นการเลี้ยงอาหารฝูงชนกลุ่มใหญ่ด้วยอาหารกลางวันของเด็กผู้ชายคนนั้นแล้ว ก็ใกล้ถึงเวลาสิ้นสุดของวันแล้ว และอีกไม่นานก็จะมืด พระเยซูบอกสาวกของพระองค์ให้ลงไปในเรือของพวกเขาและข้ามไปอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบขณะที่พระองค์ให้ประชาชนทุกคนเริ่มออกเดินทางกลับบ้าน บางคนยังไม่ค่อยเต็มใจที่จะจากไป เพราะพวกเขาต้องการที่จะตั้งพระเยซูให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขาที่นั่น คนคนหนึ่งที่สามารถจัดเตรียมอาหารฟรีให้แบบนี้เป็นคนแบบที่พวกเขากำลังค้นหาเพื่อที่จะให้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล แต่พระเยซูไม่ได้เสด็จมาจากสวรรค์เพื่อเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์เสด็จจากสวรรค์เพื่อเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ในที่สุดประชาชนทุกคนก็จากไป แล้วพระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังเพื่ออธิษฐาน

CC 7-1

CC 7-2 พระเยซูอธิษฐานอยู่บนภูเขาตามลำพัง

ที่นั่น ในความมืดบนภูเขา พระบุตรเริ่มพูดคุยกับพระบิดา "ถ้าพระเยซูเป็นพระเจ้า ทำไมพระองค์อธิษฐาน ไม่ใช่พระองค์จะพูดกับตัวพระองค์เองหรือ?" จำได้ไหมว่าพระเจ้าเป็นองค์ตรีเอกานุภาพ คือมีสามพระภาคในพระเจ้าองค์เดียว ดังนั้นพระบุตรพูดคุยกับพระบิดา บ่อยครั้งที่เด็ก ๆและครูพูดในใจของเราเอง พูดถึงสิ่งต่าง ๆ กับตัวเราเอง นั่นไม่ใช่เรื่องผิดปกติสำหรับเรา ดังนั้นจึงไม่ควรจะเป็นเรื่องผิดปกติที่พระบุตรจะพูดถึงสิ่งต่าง ๆ กับพระบิดา คืนนั้นพระเยซูพูดอะไรกับพระบิดา เราไม่รู้เพราะพระคัมภีร์ไม่ได้บอกเรา อย่างไรก็ตาม ในโอกาสอื่นเรารู้ว่า พระองค์พูดกับพระบิดาเกี่ยวกับวันนั้น เวลาที่พระองค์ คือพระบุตรจะไปสู่กางเขนเพื่อสละชีวิตของพระองค์เพราะความบาปของมนุษย์ และพระองค์อธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่จะมาเป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์

ขณะที่พระเยซูอธิษฐานต่อไปเรื่อย ๆ ในคืนนั้น ดวงดาวพากันออกมาและกลางคืนก็ล่วงเลยไป และขณะที่พระเยซูกำลังอธิษฐานอยู่บนภูเขา พวกสาวกกำลังพายกรรเชียงเรือลำเล็กของพวกเขาอยู่อย่างหนัก โดยหวังว่าอีกไม่นานพวกเขาจะพายกรรเชียงไปได้ไกลสักห้าหรือหกกิโลเมตรเพื่อให้ถึงชายฝั่งที่อยู่ตรงกันข้าม สักครู่หนึ่งทุกอย่างก็เรียบร้อยดี แต่เวลาที่เรืออยู่กลางทะเล ก็เกิดพายุที่รุนแรงพัดข้ามทะเลสาบมาทันที

CC 7-2

CC 7-3 เหล่าสาวกอยู่ที่ทะเลท่ามกลางพายุ

ลมพายุได้หอบเอาคลื่นใหญ่กระแทกกับเรือ ทำให้เรือโคลงเคลงและหมุนไปทั่วทุกทิศ พวกสาวกกรรเชียงเรือสุดกำลังของพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่สามารถหันหัวเรือต้านกำลังแรงลมได้ เรือยังคงหมุนไปมาและโคลงเคลงอยู่ในทะเลเดือด และเป็นไปไม่ได้ที่จะแล่นฝ่าผิวน้ำผ่านพายุนั้น ซึ่งดูราวกับว่า พวกเขาจะหลงหายไปที่ทะเล พวกสาวกหวาดกลัวว่าจะเสียชีวิต

พระเยซูยังคงอธิษฐานอยู่บนภูเขา แม้ว่าพระองค์จะไม่ได้อยู่ในเรือกับสาวกของพระองค์ พระองค์ก็รู้ว่าพวกเขากลัวและต้องการพระองค์อยู่ในพายุนั้น พระองค์รู้เกี่ยวกับความยากลำบากและความเดือดร้อนทั้งหมดที่พวกเขากำลังมีอยู่ในความมืดพร้อมกับลมและน้ำที่เกรี้ยวกราด เพราะพระองค์ทรงรักพวกเขาและห่วงใยพวกเขา พระองค์ไปหาพวกเขาในพายุ พระองค์ออกจากภูเขาและลงมาที่ชายฝั่งทะเลสาบ พระองค์ไม่มีเรือแต่พระองค์ไม่ต้องการเรือ พระองค์เพียงแต่เริ่มต้นเดินข้ามทะเลอยู่บนผิวน้ำ

CC 7-3

CC 7-4 พวกเขามองเห็นใครบางคนกำลังตรงมาที่เรือ

แสงสว่างวาบผ่านความมืดและความพร่ามัว และพวกสาวกเห็นรูปร่างของคนกำลังตรงมาหาพวกเขาเดินอยู่บนน้ำ พวกสาวกตกใจกลัวมาก พวกเขาสรุปว่า ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเดินบนน้ำได้ น่าจะต้องเป็นทูตมรณะที่มาหาพวกเขา พวกเขาคิด ดังนั้นพวกเขาจึงกรีดเสียงร้องในความกลัวของพวกเขาที่กลัวความตาย "ต้องเป็นผีแน่ ๆ เลย"

ท่ามกลางเสียงพายุร้อง พวกเขาได้ยินคำพูดที่ปลอบโยนและให้ความมั่นใจว่า "อย่ากลัวเลย เป็นเราเอง" เป็นเสียงของพระเยซู พวกเขาแทบจะไม่เชื่อตาและหูของตัวเอง แต่พระเยซูออกมาอยู่ที่นั่น บนน้ำโดยไม่มีเรือรองรับพระองค์ได้ยังไง ทำไม ท่านผู้นี้จึงสามารถเดินบนผิวน้ำได้

CC 7-4

CC 7-5 เปโตรขอให้พระคริสต์บอกให้เขามาหา

บุคคลที่อยู่บนน้ำเคลื่อนเข้ามาใกล้เรือมากขึ้น เวลานี้พวกเขาสามารถมองเห็นพระองค์ได้อย่างชัดเจน ใช่ เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจริง ๆ สาวกทุกคนพากันตื่นเต้นมาก พระเยซูมาหาพวกเขาในเวลาที่พวกเขาต้องการพระองค์มาก เปโตรตื่นเต้นมากเป็นพิเศษ ทำไมพระเยซูจึงเดินบนน้ำได้เรียบเหมือนกับเดินอยู่บนพื้นดิน ความเชื่อของเปโตรเพิ่มขึ้นและเขาคิด "ถ้าพระเยซูมีฤทธิ์อำนาจที่จะเดินบนน้ำแล้ว พระองค์ก็มีฤทธิ์อำนาจที่จะทำให้ข้าเดินบนน้ำได้ด้วย และข้าจะถามพระองค์ว่า ข้าจะเดินบนน้ำไปหาพระองค์ได้ไหม" เปโตรรู้ว่า ถ้าพระเยซูมีฤทธิ์อำนาจมากพอที่จะเดินบนน้ำ พระองค์ก็สามารถประทานฤทธิ์อำนาจอย่างเดียวกันแก่เขาได้อย่างแน่นอน ดังนั้นเปโตรจึงร้องออกมาว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าหากเป็นพระองค์จริง ๆ แล้ว ขอทรงบอกให้ข้าพระองค์เดินไปหาพระองค์บนน้ำ"

พระเยซูเรียก "มาซิ เปโตร" สาวกคนอื่น ๆ เฝ้าดูขณะที่เปโตรปีนขึ้นไปที่กาบเรือและเริ่มเดินบนน้ำตรงไปหาพระเยซู ในค่ำคืนเช่นนี้ที่ทะเลเต็มไปด้วยคลื่นใหญ่ จำเป็นจะต้องมีความเชื่อเพื่อที่จะไปหาพระเยซูได้ และเปโตรมีความเชื่อตราบใดที่ตาของเขายังคงมองอยู่ที่พระเยซู ความเชื่อของเขาอยู่ในพระผู้ทรงสร้างทะเล ภูเขา และจักรวาลทั้งสิ้น และเมื่อความเชื่อมา ความกลัวก็จะจากไป

"นี่เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์จริง ๆ" เปโตรคิดขณะที่เขาก้าวเท้าแรกของเขาไปบนน้ำ "ผมกำลังเดินอยู่บนน้ำเหมือนกับพระเยซู พวกท่านที่เป็นสาวกทุกคน มองดูผมซิ นี่เป็นสิ่งที่แปลกอย่างไม่น่าเชื่อ ข้างใต้นี้เป็นน้ำลึกจริง ๆ และคลื่นเหล่านั้นใหญ่โตน่ากลัวจริง ๆ ที่ข้างนอกบนน้ำนี้มีพายุหนักทีเดียว

ขณะที่เปโตรเริ่มมองไปรอบ ๆ ทะเลที่ปั่นป่วน เขาคิดว่า "ถ้าเกิดว่าคลื่นใหญ่ราวกับภูเขาเหล่านั้นกระแทกถูกผมและผมไม่สามารถยืนอยู่กับที่ได้ล่ะ" นี่เป็นความคิดที่รบกวนใจมาก และเปโตรก็เริ่มเกิดความสงสัย เขากำลังอ่อนแอและเดินเซไปมาอย่างเชื่องช้าด้วยความกลัว

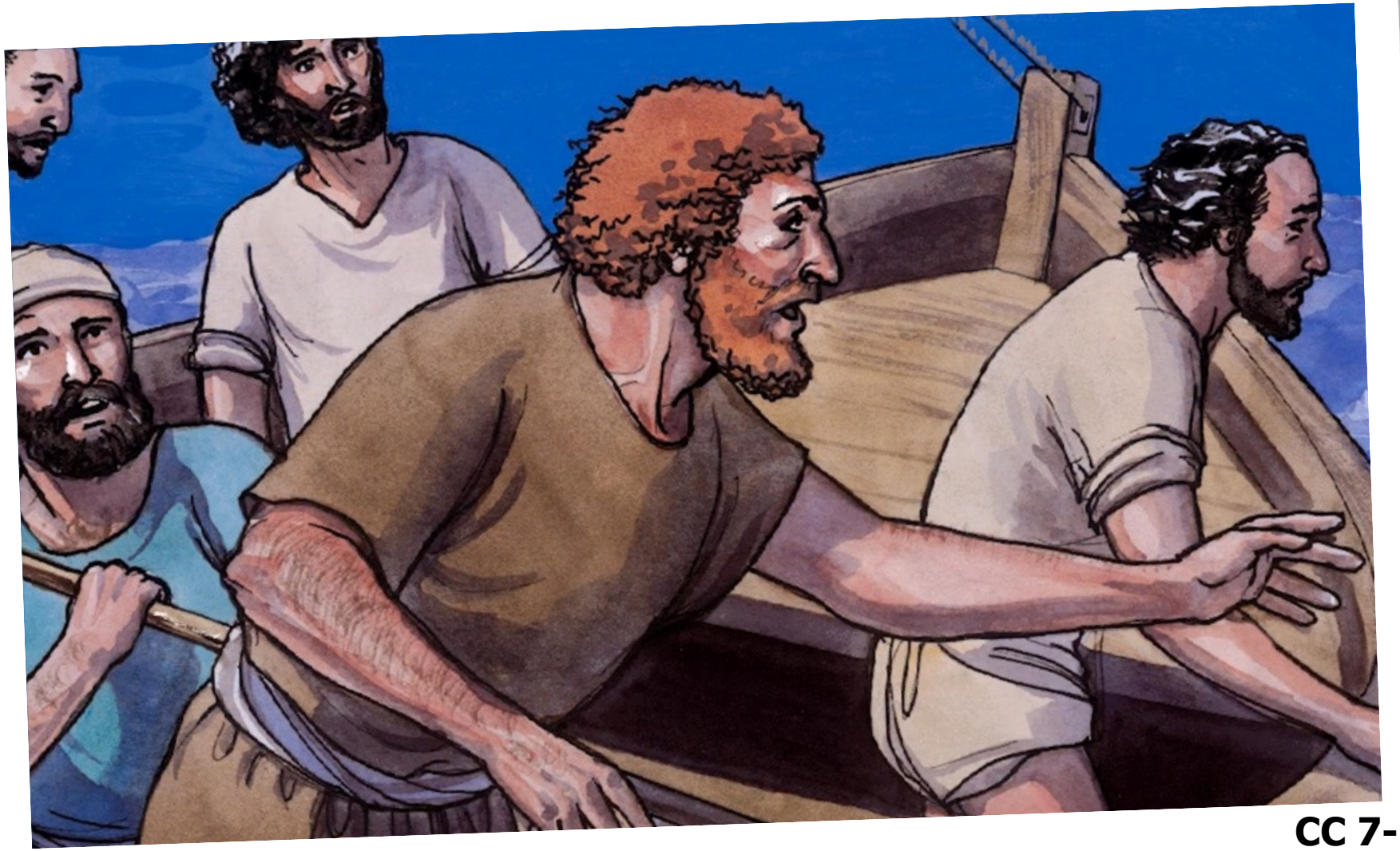

CC 7-5

CC 7-6 เปโตรเริ่มจมลงไป

ทันทีที่แสงแห่งความสงสัยสาดส่องเจ้ามาในจิตใจของเขา เปโตรก็เริ่มจมลงไป

"พระองค์เจ้าข้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย" เขาตะโกนออกไปด้วยความตื่นตกใจกลัวมาก ทันใดนั้น พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปและดึงเปโตรขึ้นมาจากน้ำ ขณะที่พระองค์ดึงเขาขึ้นมา พระเยซูบอกว่า "โอ เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย ทำไมเจ้าจึงสงสัย"

พระเยซูช่วยให้เปโตรกลับลุกขึ้นยืนได้อีกครั้ง และเดินบนน้ำไปด้วยกันไปที่เรือ พระเยซูและเปโตรขึ้นไปอยู่บนเรือกับสาวกคนอื่น ๆ ขณะที่พวกเขาขึ้นไปในเรือ ลมก็หยุดพัด และคลื่นทะเลก็กลับสงบทันที

CC 7-6

CC 7-7 ทะเลสงบ

จากพายุที่พัดกระหน่ำอย่างหนัก เวลานี้เปลี่ยนเป็นความสงบอย่างสมบูรณ์ เป็นสิ่งที่แทบจะไม่น่าเชื่อเลย พวกสาวกนั่งอยู่ที่นั่นด้วยความอัศจรรย์ใจและตกใจกลัวกับการอัศจรรย์ที่พวกเขาเพิ่งจะพบเห็นมา พระเยซูและเปโตรเดินบนน้ำมาที่เรือ และพายุที่พัดกระหน่ำอย่างหนักกลับกลายเป็นความสงบอย่างสมบูรณ์ เวลานี้ความกลัวของพวกเขาหายไปแล้ว สิ่งต่อมาที่พวกสาวกรู้ก็คือ พวกเขาเงยหน้าขึ้นและพวกเขาก็มาอยู่ที่ชายฝั่งใกล้กับเมืองคาเปอร์นาอูม

ทำไม สิ่งทั้งหมดนี้ตั้งแต่ต้นจนจบจึงเป็นการอัศจรรย์ พวกเขาคุกเข่าอยู่ต่อหน้าพระเยซู พวกเขานมัสการพระองค์พร้อมกับอุทานออกมาว่า "แท้จริงแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า"

การนำไปประยุกต์ใช้

ขณะที่พวกเขาสาวกอยู่ท่ามกลางพายุและทะเลที่ปั่นป่วน พร้อมกับเรือของพวกเขากำลังจะพลิกคว่ำจากแรงของคลื่นทะเลและพวกเขาจมลงในความลึกของทะเล เช่นเดียวกับในชีวิตคริสเตียนของเราหลายครั้งเวลาที่เราได้รับความเดือนร้อน มีปัญหาผิดหวังและท้อถอย เราก็เกิดความสงสัยว่า พระเยซูลืมเราหรือเปล่า และพระองค์ห่วงใยหรือไม่ว่า มรสุมชีวิตกำลังโหมกระหน่ำเราให้ล้มลง เราก็จะคิดว่า "โอการพยายามดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าจะมีประโยชน์อะไร ฉันไม่สามารถดิ้นรนต่อสู้ผ่านสิ่งเหล่านี้ไปได้ตามลำพัง"

แต่ขอให้จำไว้ว่า เวลาที่พวกสาวกตกอยู่ในอันตรายมากที่สุด พวกเขา "เห็นพระเยซูกำลังเดินบนทะเลเข้ามาใกล้เรือ" พวกเขามองเห็นพระองค์ได้ด้วยตา และเราสามารถมองเห็นพระองค์ได้โดยความเชื่อ และพระองค์ทรงสัญญากับเราว่า ในความเดือดร้อนและทุกข์โศกของเราทั้งสิ้น พระองค์ทรงห่วงใย พระองค์ทรงรักเรา และพระองค์ทรงสนใจเรา พระองค์บอกเราว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันมีชัยของเรา" นี่เป็นพระสัญญาที่น่าอัศจรรย์จริง ๆ

สิ่งที่เกิดขึ้นที่ทำให้เปโตรจมลงไปในน้ำคืออะไร คือเวลาที่เขาละสายตาของเขาจากพระเยซูและเริ่มมองไปที่พายุรอบ ๆ ตัวจนกระทั่งความกลัวเข้ามาในจิตใจของเขาและความเชื่อของเขาล้มเหลว

ในพายุแห่งชีวิตและการทดลองทุกอย่างที่ซาตานเหวี่ยงเข้าใส่เรา เราสามารถพึ่งพระเยซูเพื่อความปลอดภัยของเราได้ พระองค์ทรงสามารถทำให้พายุของเราสงบลง และช่วยให้เราเดินอยู่เหนือพายุแห่งชีวิต เราสามารถมีความเชื่อมากในพระองค์เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่ยิ่งใหญ่

CC 7-7

www.freebibleimages.org
www.pixabay.com